

După lucrarea lui John Bunyan

Călătoria Pelerinului

Partea 6-a

Adaptare de Edward Duncan Hughes

Ilustrații de Lazarus

Traducere de Ana Ionesi și Semida Pop

Editura de Bible for Children

www.bibleforchildren.org

©2020 Bible for Children, Inc.

Drepturi: Aveți toate drepturile de a copia sau a tipări această poveste atâta timp cât nu le veți vinde pentru bani.

Ajungând la un râu rece clar, Creștinul și Plin-de-Speranță s-au odihnit și s-au îmborsărit acolo. Aceasta a fost ceea ce regele lui Israel David a numit râul lui Dumnezeu - dar apostolul lui Isus, Ioan, l-a numit "Râul Apei Vieții". Amândoi bărbați au băut multă apă din râu înainte de a continua.

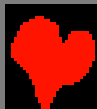

Curând calea se îndepărta de malul râului și drumul a devenit foarte dur. Când oamenii au observat o livadă în apropiere, au ales livada cu iarbă. Au intrat în Livada Ocolirii. Încetul cu încetul, au fost îndepărtați de pe drumul cel drept.

O furtună puternică s-a ivit, aducând ploi torențiale care au inundat livada. Pelerinii habar n-aveau să se întoarcă inpoi pe urmele lăsate de ei.

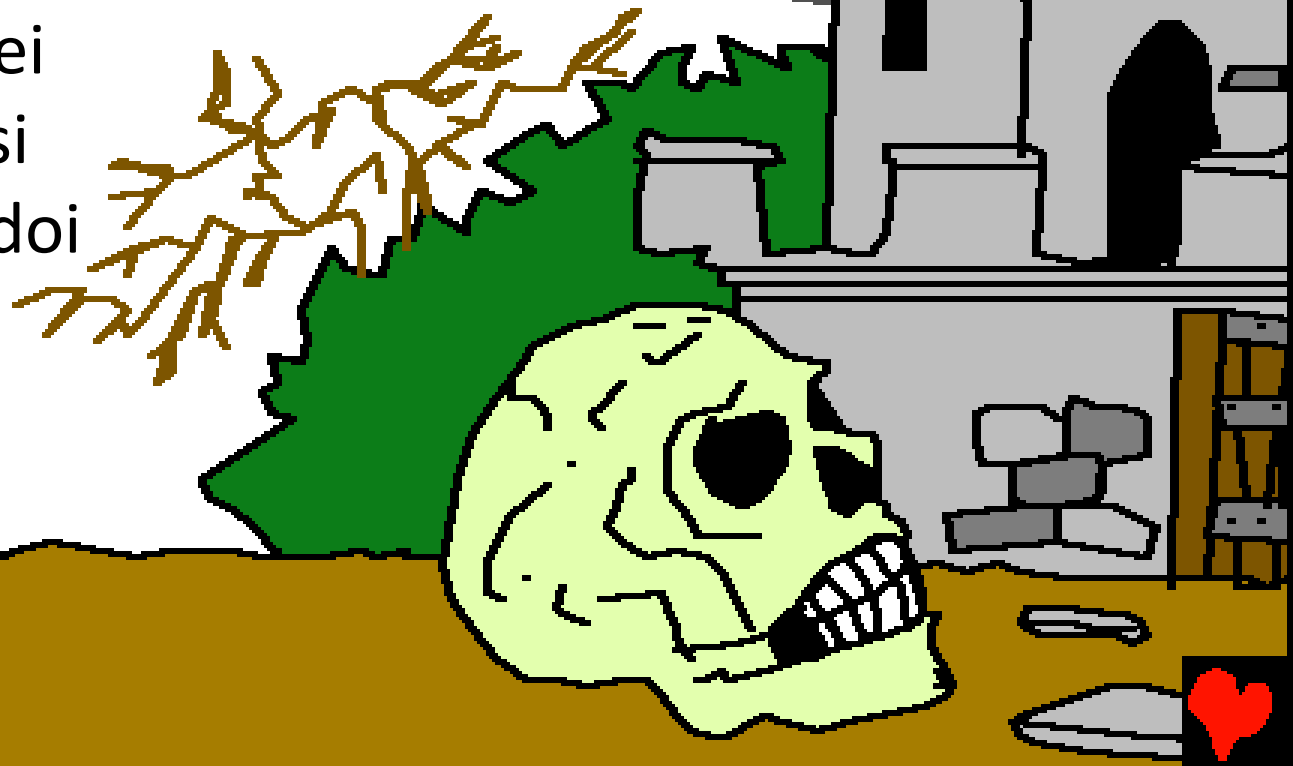
Creștinul, care a preluat conducerea în alegerea pentru Livada Ocolirii, și-a cerut iertarea de la Plin-de-Nădejde. Târându-se sub un perete, cei doi au încercat să doarmă.

Aproape de locul unde se odihneau ei, era o fortăreață numită Castelul Îndoielii, aparținând Uriașului Desnădejde. Dimineața, uriașul i-a prins pe Creștin și pe Plin-de-Nădejde că dormeau pe teritoriul său și i-a luat captivi. Timp de trei zile au stat acolo fără nimic de mâncare sau apă de băut.

Uriașul Desnădejde i-a bătut cu cruzime și fără milă pe pelerini, deși nu i-au dat niciun motiv. Abia se puteau întinde din cauza vânătăilor. Apoi, Uriașul Desnădejde a spus că ar putea la fel de bine să se sinucidă – că ei niciodată nu vor ieși din temniță. Amândoi perelini au fost foarte tentați să se sinucidă.

Deși slabi aproape până la moarte,
pelerinii s-au opus sinuciderii.

"Este împotriva legii
lui Dumnezeu", au
motivat ei. "Și El ne va
elibera." În timpul nopții,
Creștinul s-a trezit.

"Ce nebun sunt",
a strigat el.

"Uitasem. Am cheia
promisiunilor."

A luat Cheia Făgăduinței de unde atârna sub haina lui lângă inimă, Creștinul a zâmbit la Plin-de-Credință. "Această cheie va deschide orice încuietore în Castelul Îndoiieli." Cu siguranță, fiecare lacăt între ei și libertatea s-a deschis cu Cheia Promisiunilor.

Când s-au întors înapoi pe
cărare pe care au părăsit-o
prima data, Autostrada
Regelui, pelerinii s-au
întrebat cum ar putea
ajuta pe alți pelerini să
evite greșeala pe care
ei au făcut.. În cele din
urmă, au decis să ridice
un stâlp gravat cu
aceste cuvinte.

"Peste acest deal este calea spre Castelul Îndoieli, care este guvernat de Uriașul Disperare, care disprețuiește pe Regele Țării Cerești și care încearcă să distrugă pelerinii Lui sfinți." Terminând această sarcină, și-au pornit călătoria de-a lungul autostrăzii.

Autostrada i-a condus pe pelerini
în Munții Bucuriilor Nespuse.

"I-am zărit din Casa
Traducătorului", a
exclamat Creștinul.

"Ah, acolo sunt păstorii."
Păstorii, slujitorii lui
Emmanuel, i-au
întâmpinat cu căldură.

"Ale cui sunt oile care se hrănesc pe
acești Munți ai Bucurilor?"

Creștinul i-a întrebat pe
păștori. "A lui
Emmanuel", au răspuns
ei. "Pentru care Și-a dat
viața." Numele păstorilor
erau Cunoaștere,
Experiență, Vigilență
și Sinceritate.

Acești păstori le-au arătat pelerinilor lucruri minunate, cum ar fi dealul numit Rătăcire la poalele căruia erau oameni care au căzut victime ale uriașului, au căzut peste stâncă și zdrobiți; Dealul numit Atenție, plin de morminte unde orbii se învârteau în jur. "Uriașul Disperare i-a orbit" au explicat

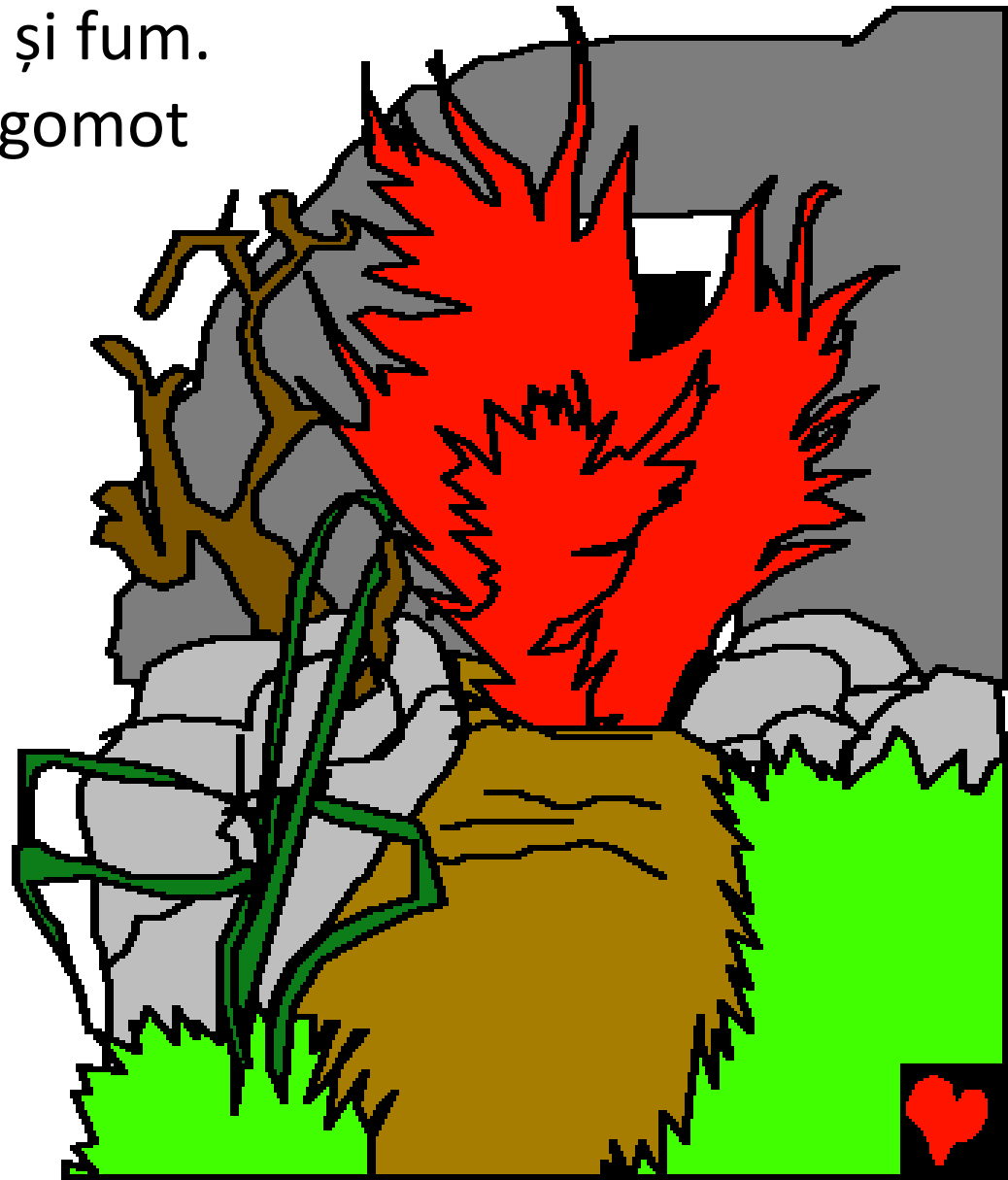
păstorii.

Păstorii le-au arătat apoi celor doi pelerini o ușă pe marginea unui deal. Înăuntru era întuneric și fum. Ei au crezut că au auzit un zgomot de trosnăte, și un cuptor hohotitor, și strigătul de oameni chinuiți. De asemenea, au mirosit mirosul de pucioasă.

"Ce înseamnă aceasta?" Creștinul a întrebat.

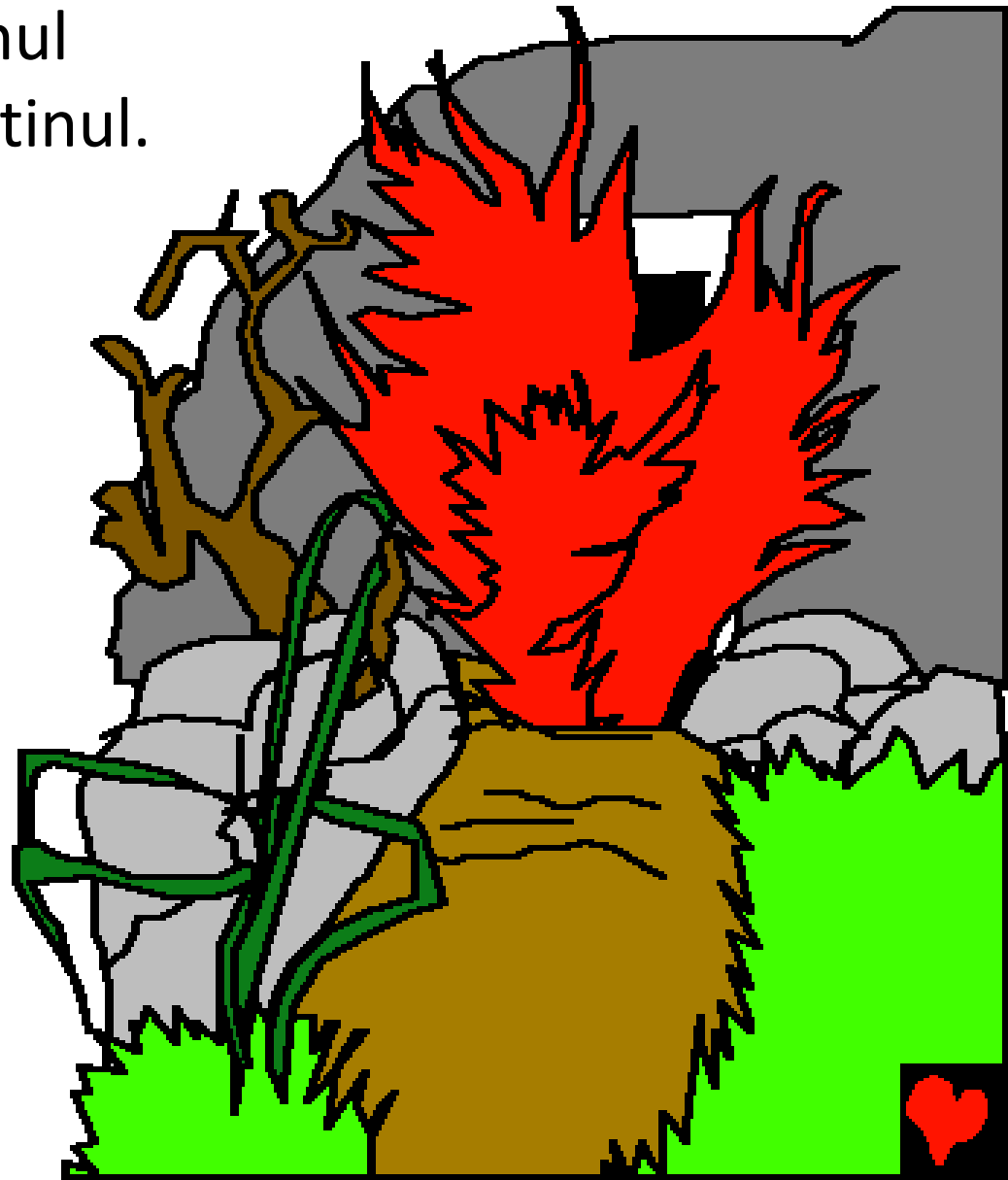
"Aceasta este o cale către iad", a răspuns un păstor.

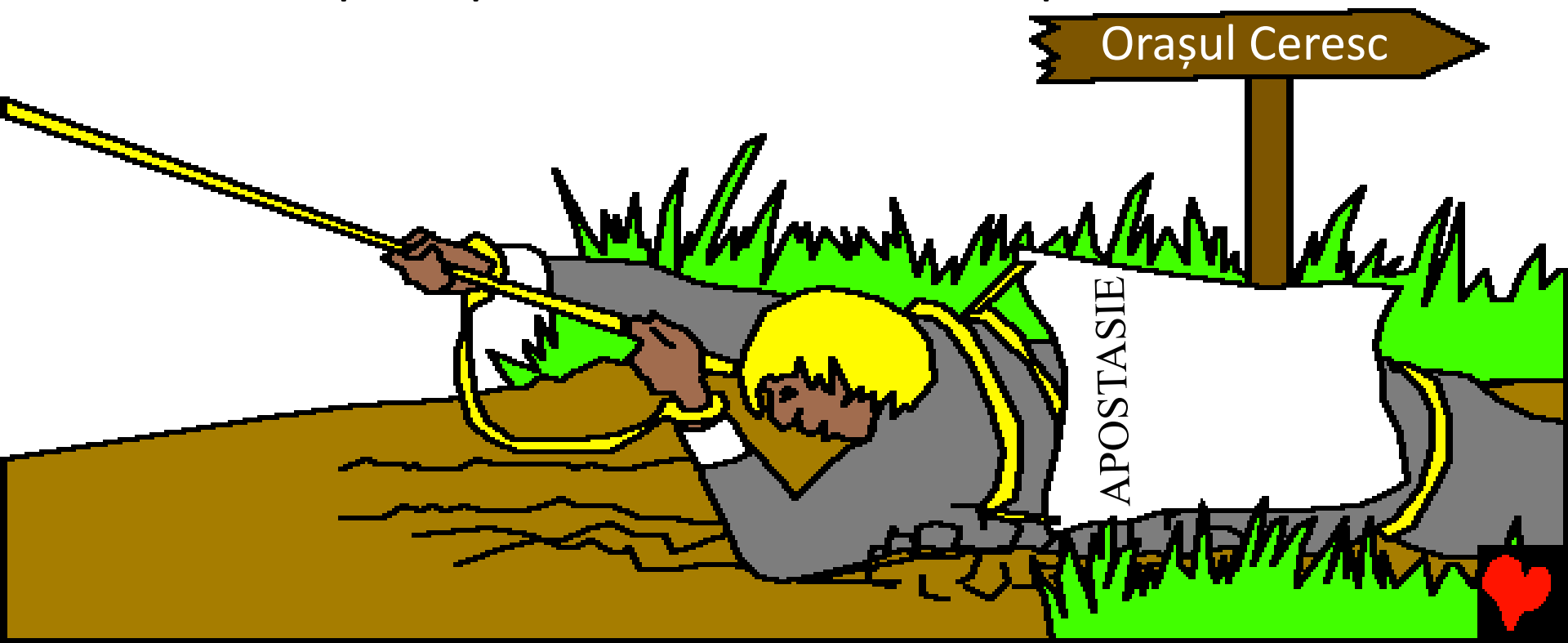
"Este pentru cei care fac un spectacol de pelerinaj, și își vând dreptul lor de naștere cum a făcut Esau."

"Trebuie să strigăm la Domnul pentru putere", a oftat Creștinul.

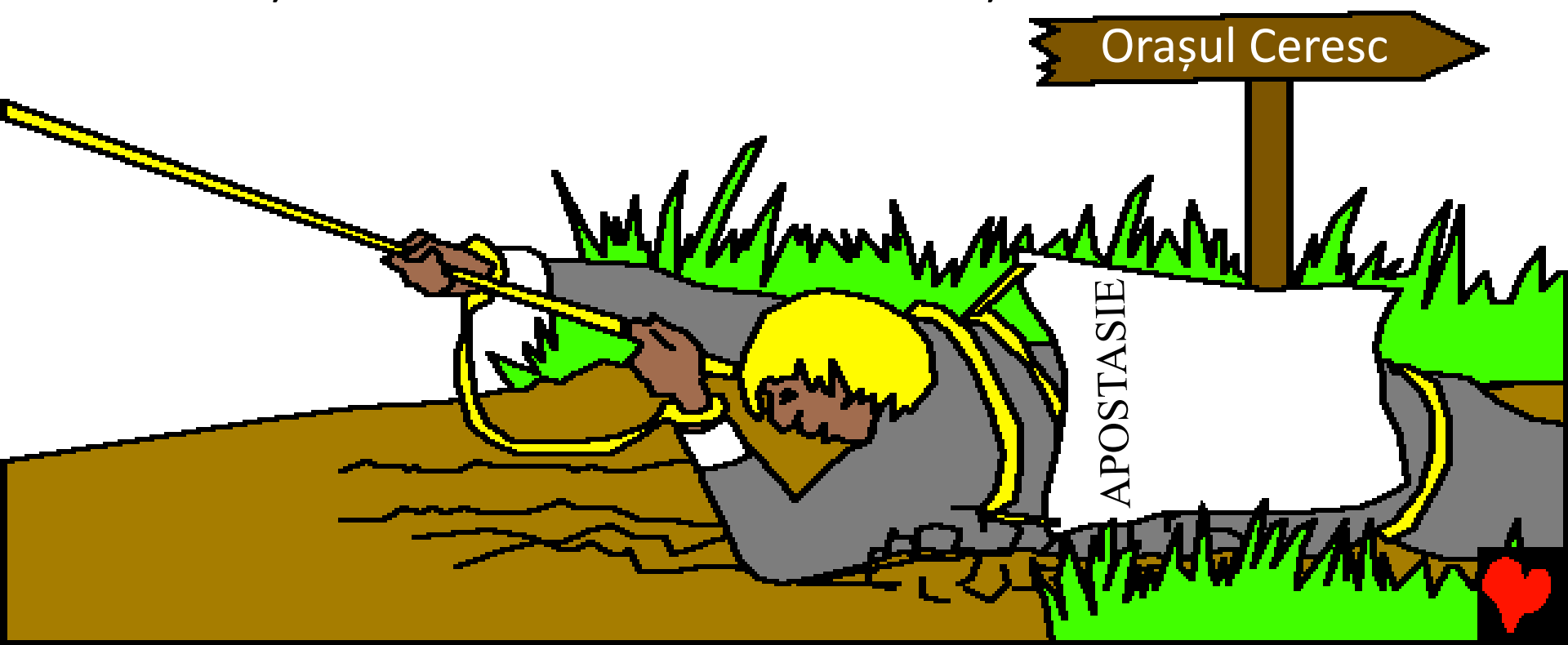
Când pelerinii au plecat, un păstor le-a dat un bilet care descrie drumul exact; altul i-a avertizat să se ferească de domnul Lingușitor; un al treilea le-a spus să nu doarmă niciodată în Pădurea Fermecată; a patulea le-a urat Drum-Bun.

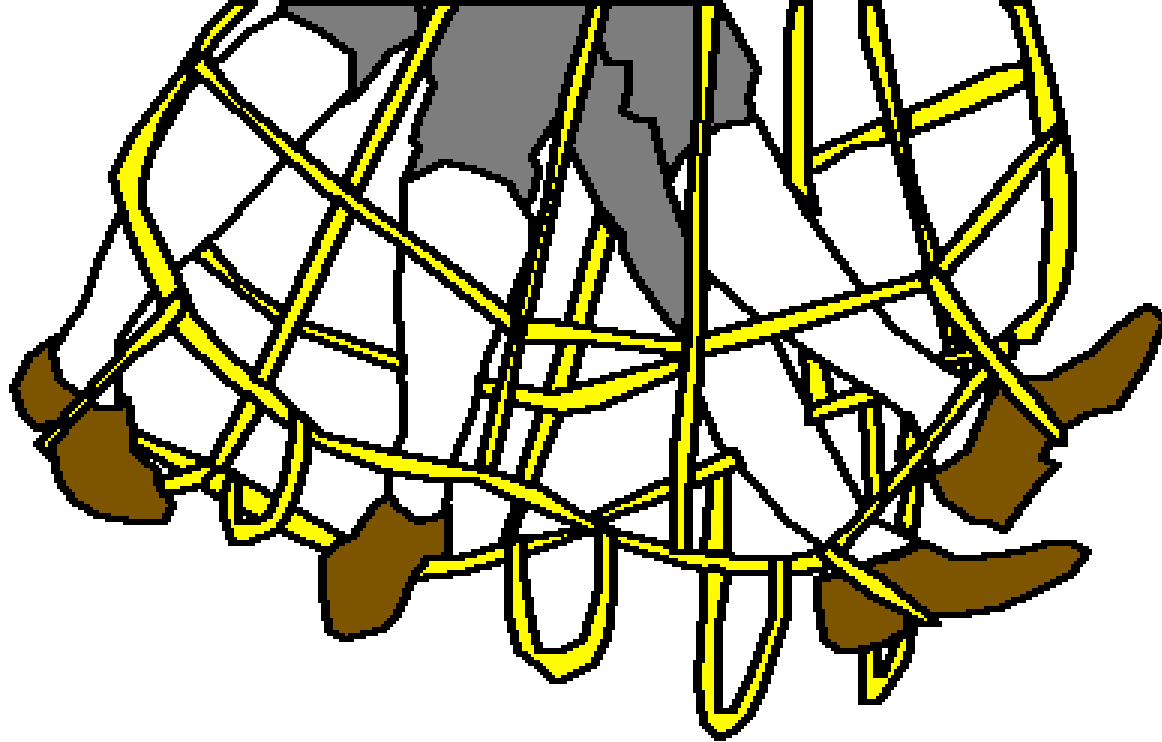

La granița țării Îngâmfare, pelerinii s-au întâlnit cu Ignoranța. "Știu că poarta Orașului Ceresc se va deschide pentru mine", a spus Ignoranța. "Sunt un ficat bun, mă rog, postesc, plătesc zeciula, și dau pomană." Dar Ignoranța nu a venit prin poarta cea strâmtă. Pelerinii i-au spus Ignoranței adevărul, apoi l-au lăsat să se gândească la aceasta. Apoi l-au întâlnit pe Lepădătorul, un om din Apostasie.

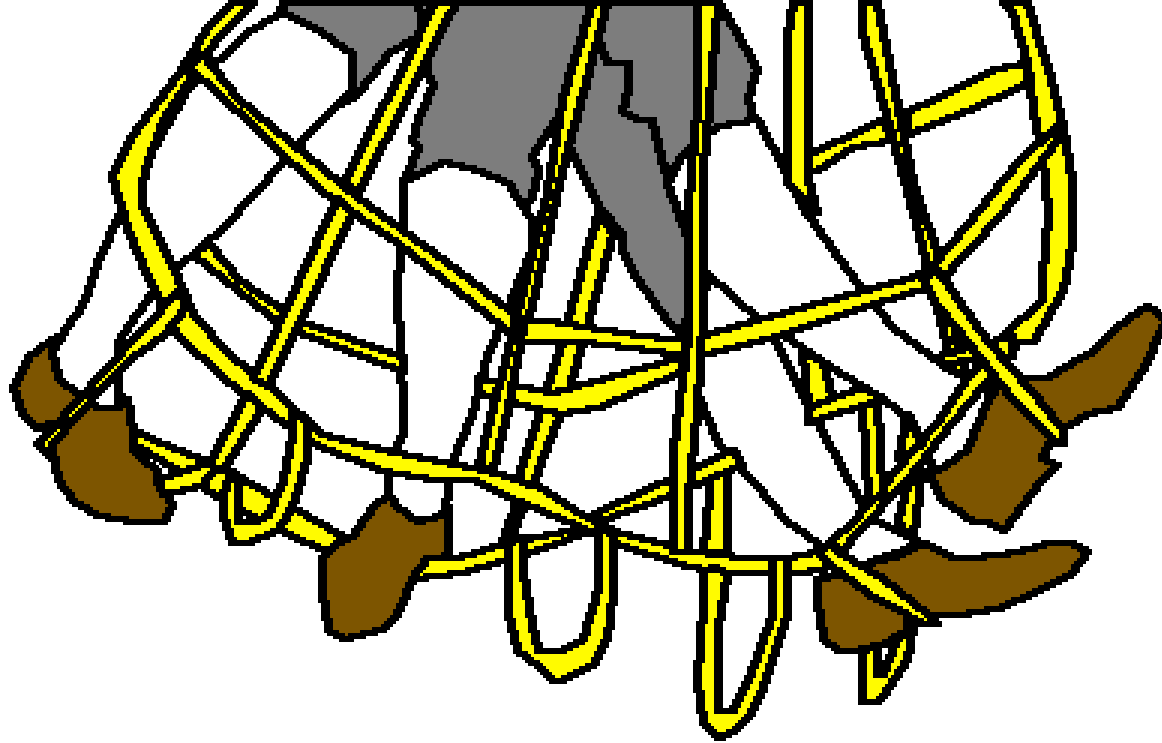
El a fost târât ca un hoț în direcția opusă a orașului Ceresc. Își atârna capul în timp ce pelerinii treceau. Auzind că Puțin-Credinciosul, un coleg- pelerin, a fost atacat pe autostrada de tâlharii – Slabi-de-Inimă, Neîncredere și Vinovăție - Creștinul și Plin-de-Speranță și-au amintit din nou necesitatea de a purta armura lui Dumnezeu în orice moment și de a se încredere în Prezența Lui salvatoare.

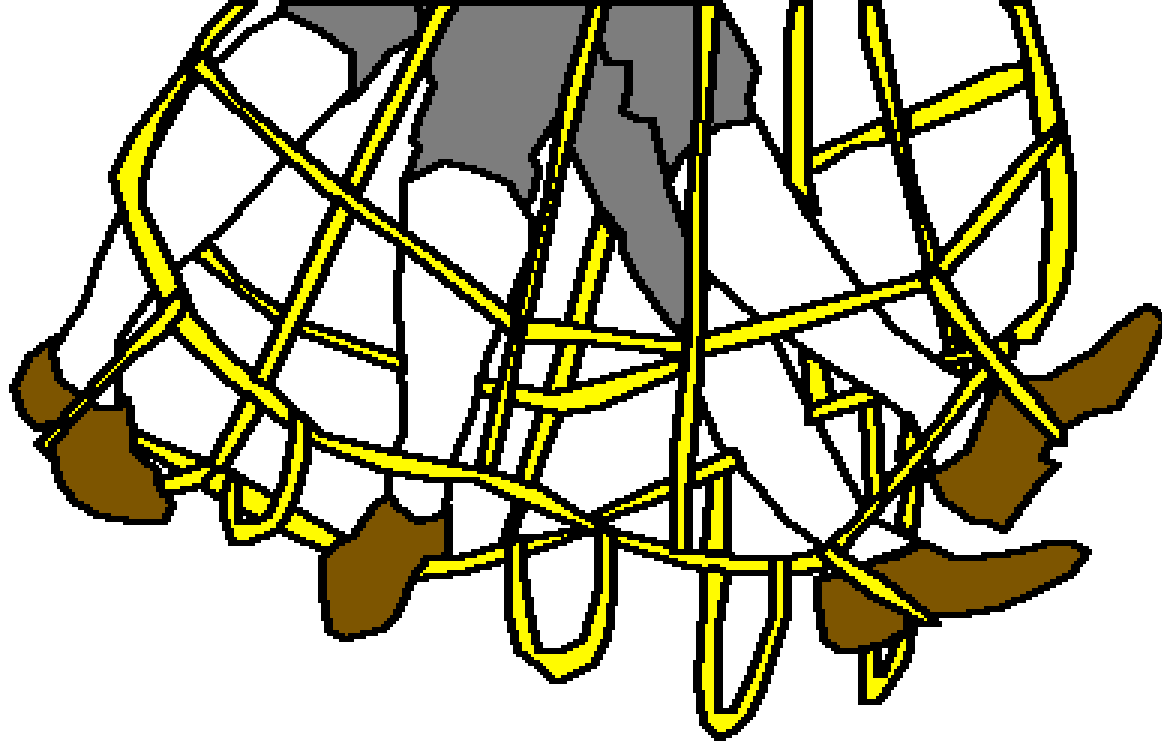
"Bună ziua! Te-ai rătăcit?" În timp ce pelerinii stăteau la o răscruce de drumuri, Lingușitoru a trecut pe acolo. Când au dat din cap, el le-a făcut semn să-l urmeze. "Mă duc în orașul Celestial. Știu drumul", i-a asigurat el.

Creștinul și Plin-de-Speranță l-au urmat pe Lingușitor, fără să observe că drumul s-a făcea câteva cotituri din nou și din nou până când au mers în direcția opusă a Orașului Ceresc. Dintr-o dată, Lingușitorul i-a condus într-o plasă care le-a încurcat picioarele.

Acolo au fost lăsați, să piară. Dar unul Strălucitor, care avea un bici mic a venit la ei. Eliberându-i, i-a pus din nou pe drumul cel bun. Mai întâi i-a pedepsit pentru că nu au citit biletul păstorului și pentru că au dat crezare le cele spuse de Linguișitor.

"Pe toți cei pe care îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc", a citit Creștinul cuvinte din scrisoarea Prințului său. "A fost bunătatea Lui să ne pedepsească pentru nepăsarea noastră. Aha! Cine vine?" Un bărbat s-a îndreptat spre ei, cu spatele spre Cetatea Celestială.

"Unde vă duceți?", a întrebat bărbatul. "Orașul Ceresc", au răspuns pelerinii.

Omul, al cărui nume era Ateu, a izbucnit în râs. "Am căutat Orașul Ceresc timp de douăzeci de ani", a chicotit el. "Nu există un astfel de loc." Ignorând minciunile Ateuului, pelerinii au călătorit mai departe. Curând, amândoi au căscat a somn. "Să tragem un pui de somn", a spus Plin-de-Credință.

"Cu siguranță nu! S-ar putea să nu ne mai trezim niciodată", a răspuns Creștinul.

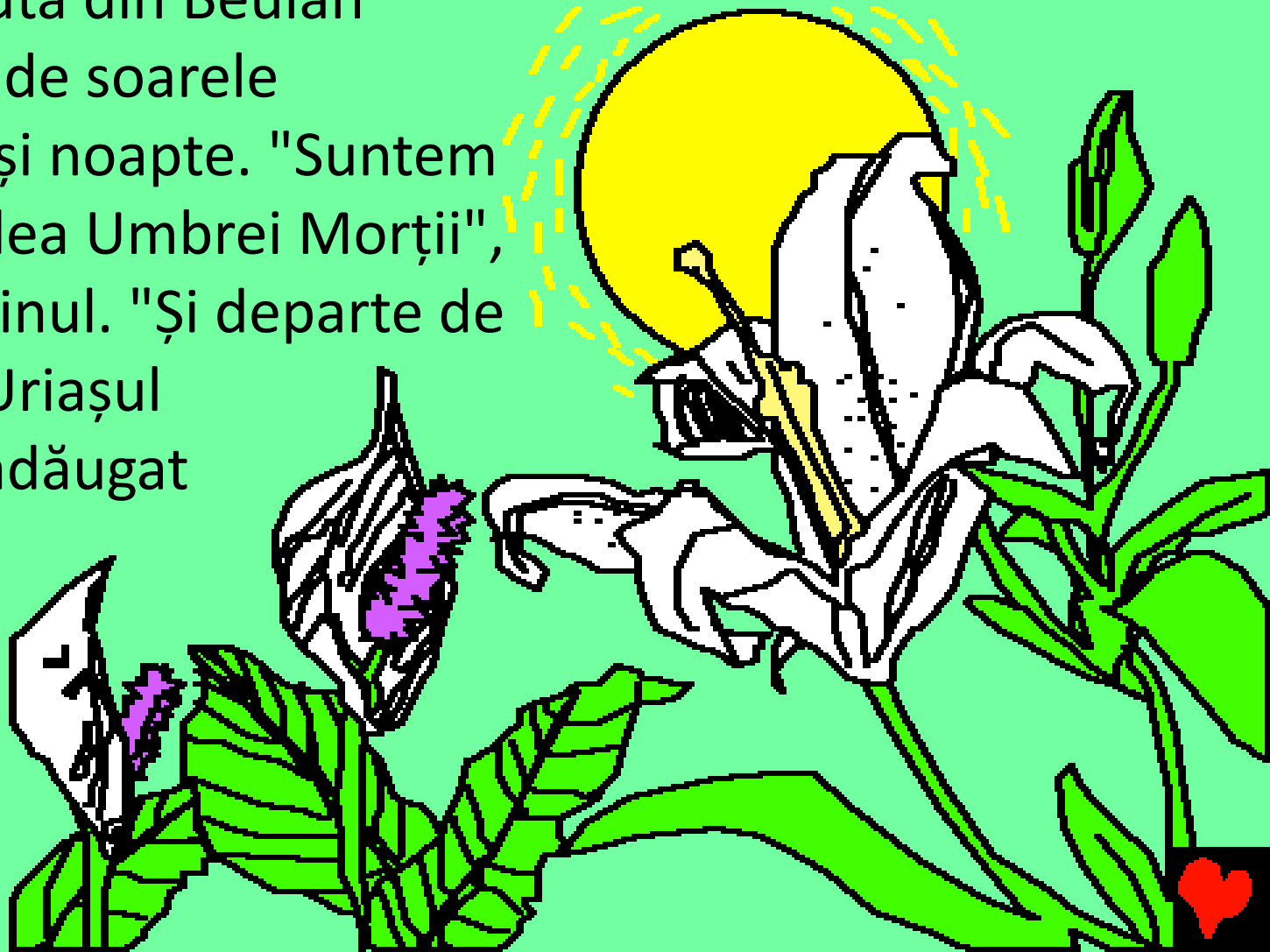
În timp ce călătoriau, cei doi pelerini s-au luptat cu oboseala schimbând întrebări și răspunsuri despre modul în care Domnul le-a atras inimile către El. Privind înapoi, Creștinul a văzut pe Ignoranța venind în spatele lor. "Să-l așteptăm", a spus el.

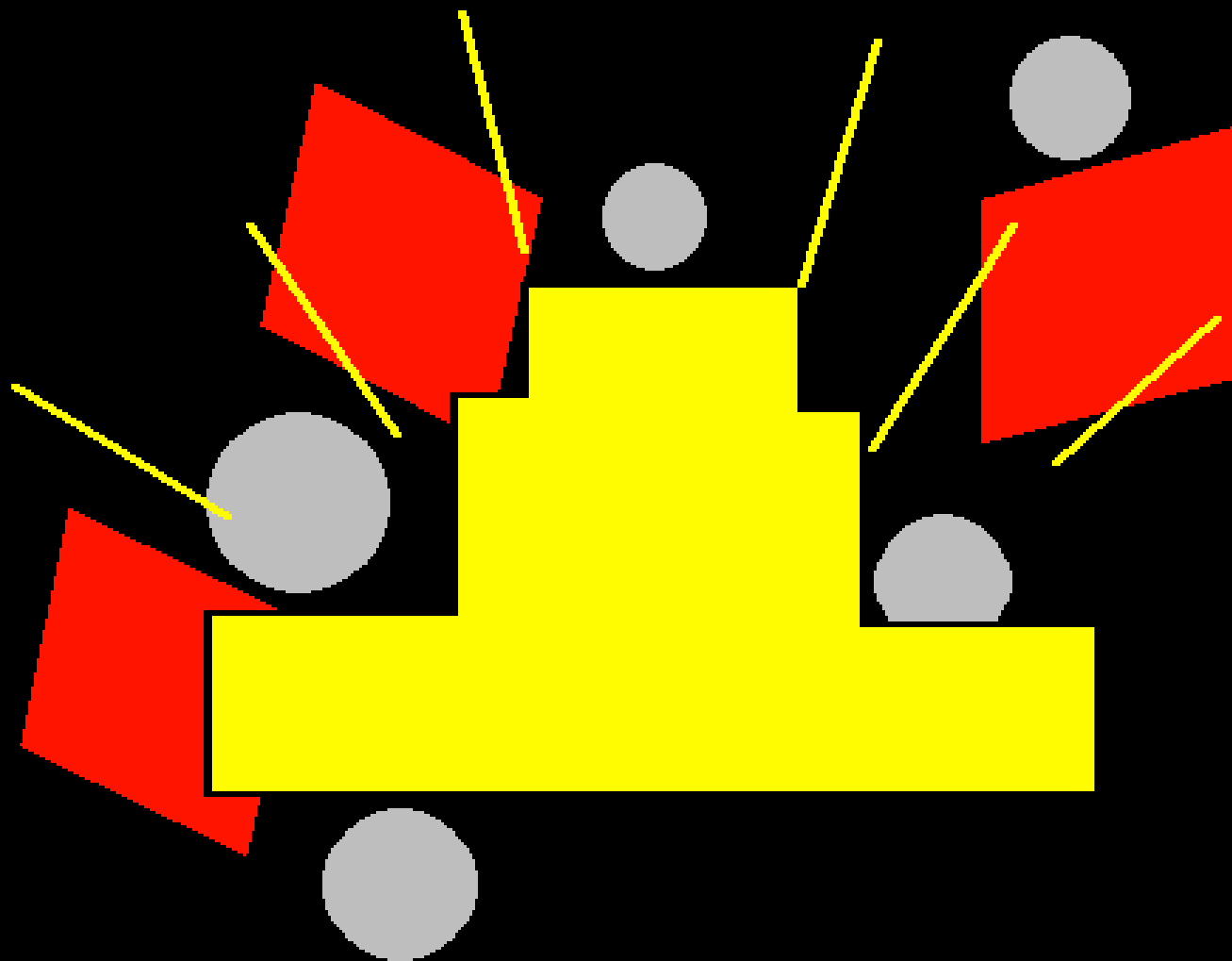
Creștinul a încurajat pe Ignoranță să se lase să fie condus de Cuvântul lui Dumnezeu. "Aceasta este credința voastră, nu a mea", a răspuns Ignoranța. "Cu toate acestea, cred că credința mea este la fel de bună ca a ta!" Încetinindu-și pașii, Ignoranța i-a lăsat pe cei doi să știe că preferă să meargă singur.

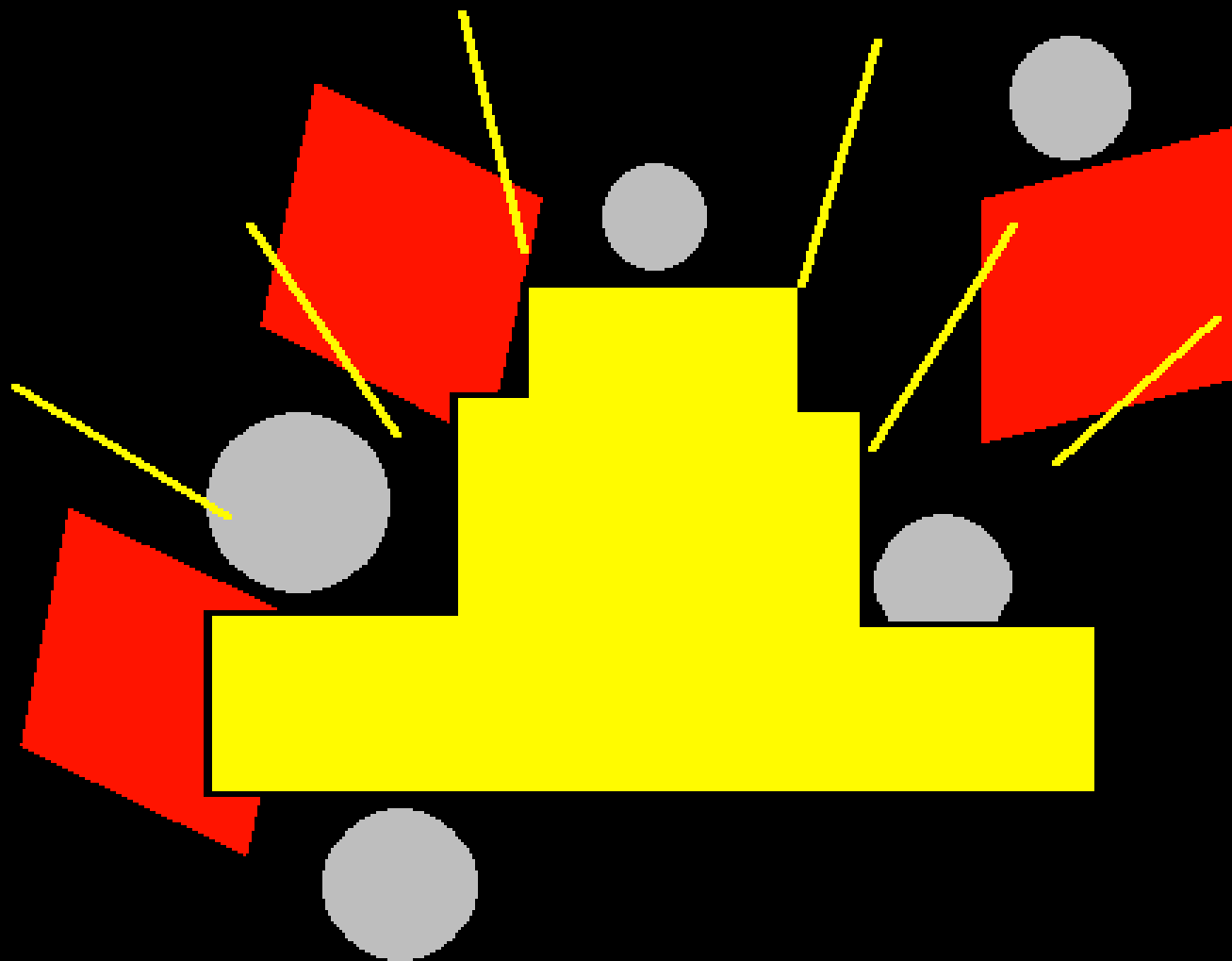
Tristi din cauza soartei pe care a ales-o Ignoranța, pelerinii au continuat până când au intrat în Țară Cea Plăcută din Beulah (Măritată), unde soarele strălucește zi și noapte. "Suntem dincolo de Valea Umbrei Morții", a strigat Creștinul. "Și departe de la îndemâna Uriașul Disparări", a adăugat Plin-de-Credință.

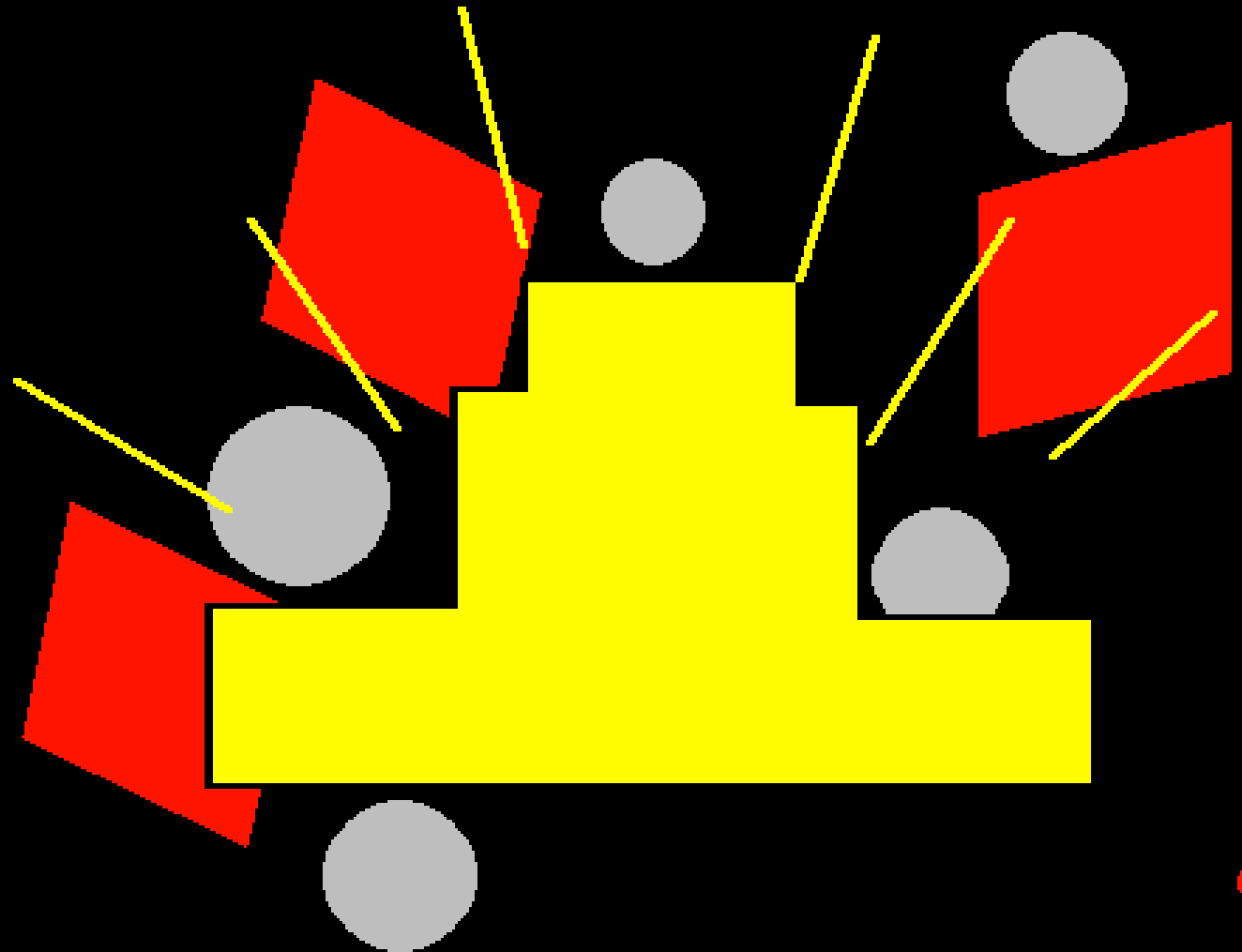
Apropiindu-se de orașul Celestial, celor doi abia le-au venit să creadă ce au văzut. Clădiri de perle și pietre prețioase; străzi pavate cu aur, unde Cel Strălucitor strălucea. Ei tânjeau să-l vadă pe Domnul lor Glorios.

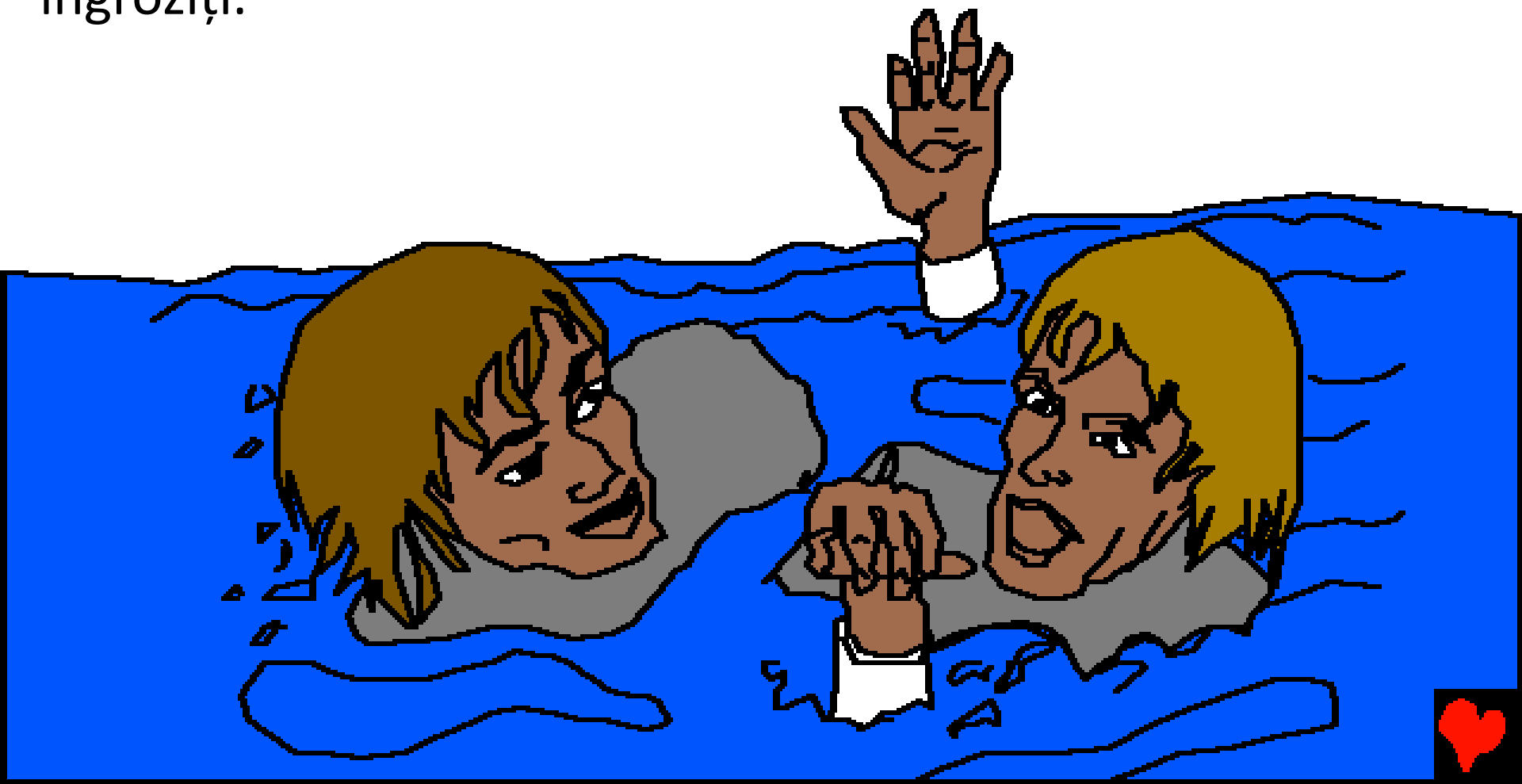
"Dacă îl vezi pe Iubitul meu, spune-I că sunt bolnav de dragoste", a strigat Pelerinul. Pe măsură ce noi puteri îi umpleau, oamenii se apropiau mai mult de oraș. Au văzut livezi, vii, grădini. Și au văzut porțile orașului.

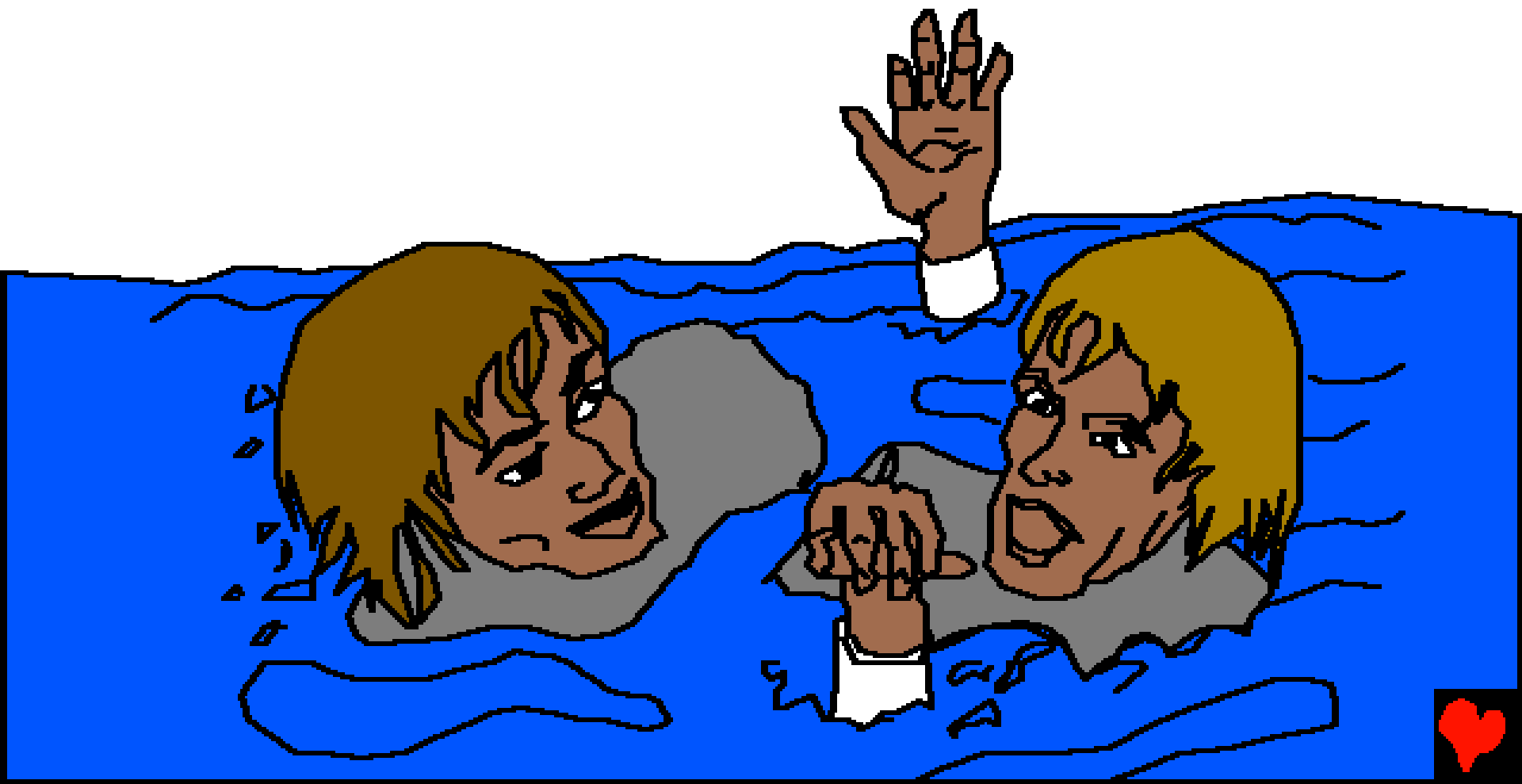
Doi bărbați purtând haine care străluceau ca aurul au venit la pelerini. "Mai aveți doar două dificultăți pentru a îndeplini cerințele cerute și apoi vă aflați în oraș", au spus ei. "Trebuie să obții intrarea în orașul prin propria ta credință."

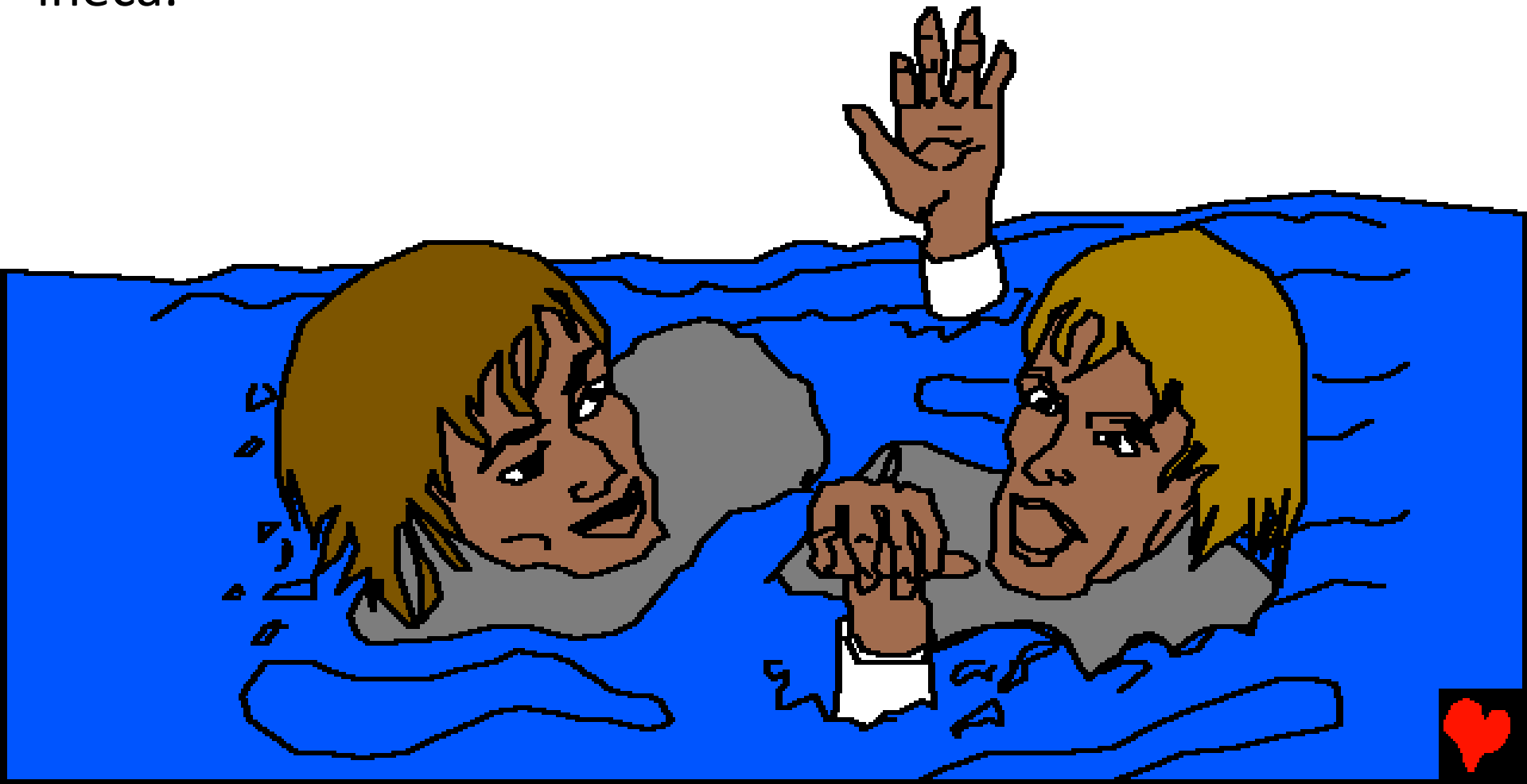
În timp ce oamenii cu veșminte de aur mergeau cu ei, pelerinii au văzut un râu între ei și poarta orașului. Râul era foarte adânc. "Trebuie să treceți", au spus oamenii, "sau nu veți putea intra pe poartă." Pelerinii au fost uimiți și îngroziți.

"Nu există o altă cale?", au cerut pelerinii. "Da! Dar numai doi, Enoh și Ilie, au fost lăsați să calce pe această cale", au răspuns bărbații. Enoh și Ilie au fost singurii doi oameni care s-au dus la Dumnezeu fără să moară.

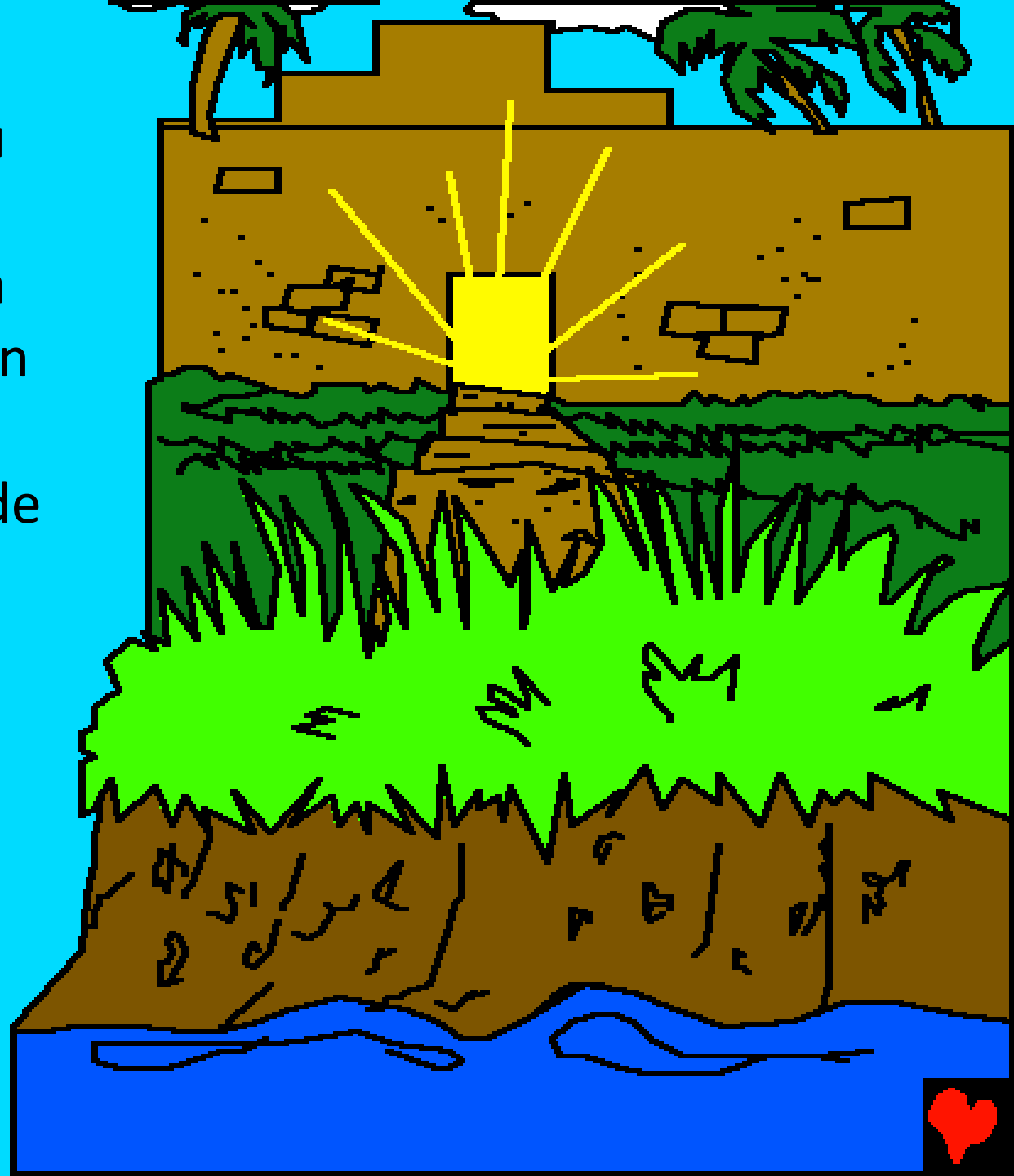
Intrând în râu, cei doi pelerini s-au trezit scufundându-se în adâncurile apei. Apoi, Creștinul l-a văzut pe Isus într-o viziune. "Îl văd pe Domnul meu", a strigat el. "Și El spune: "Când veți trece prin ape, eu voi fi cu voi; Râurile nu vă vor îneca."

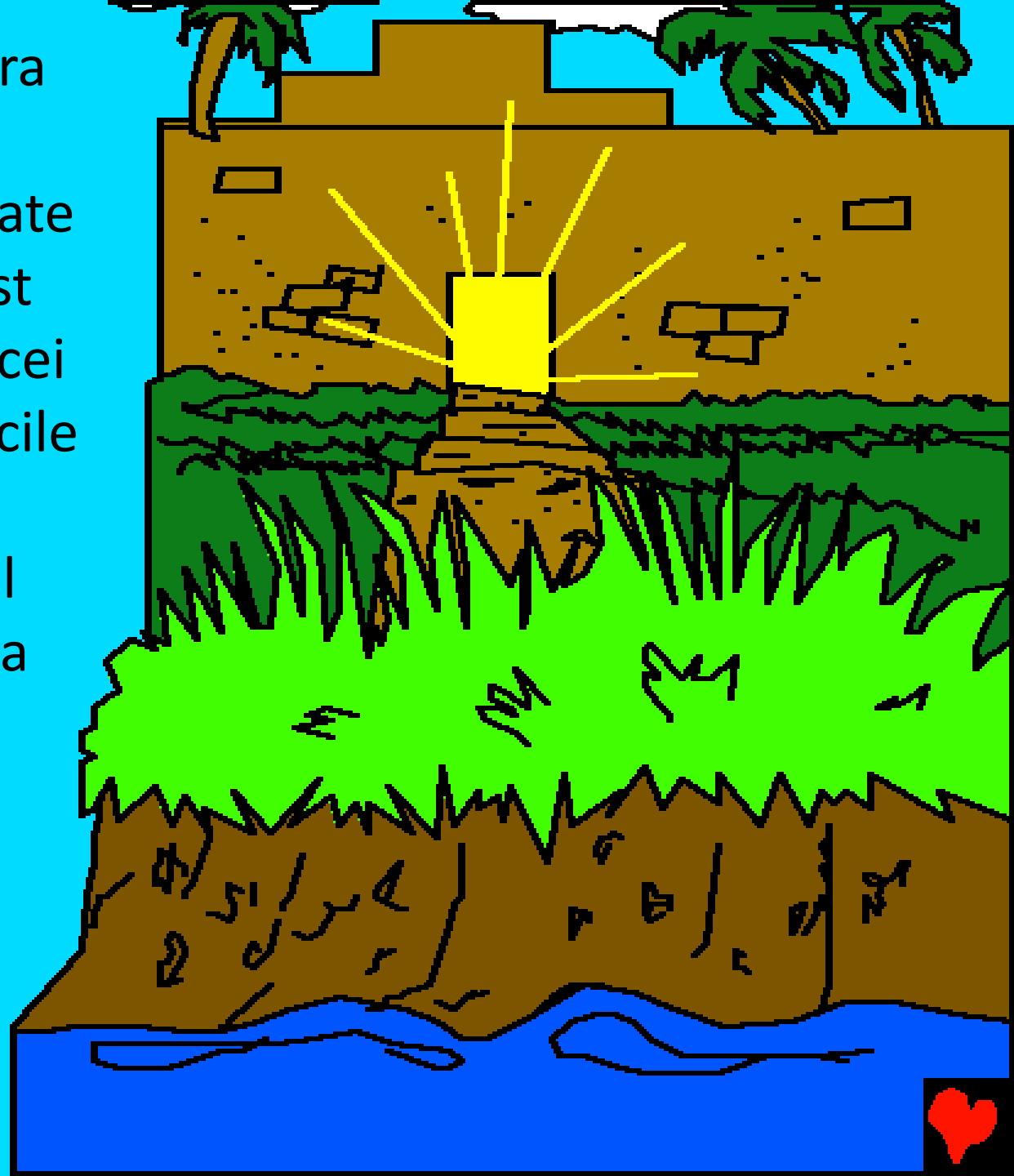
Deși râul conținea momente de teroare, ambii pelerini au trecut în siguranță. Pe țărm, alți oameni strălucitori i-au întâmpinat. "Suntem îngeri slujitori, trimiși să-i ajutăm pe cei care sunt moștenitori ai slavei", au spus ei. Cu bucurie, i-au condus pe pelerini pe deal până la poartă.

Deși dealul era abrupt, pelerinii s-au ridicat cu ușurință pentru că își lăsaseră trupurile muritoare în râu. În timp ce se apropiau de poarta de aur, o mulțime mare de ființe cerești s-au năpustit înainte pentru a-i întâlni.

"Uite ce scrie deasupra porții", a șoptit Creștinul. Acolo, gravate cu litere de aur au fost cuvintele: "Ferice de cei care împlinesc poruncile Sale, pentru că ei vor avea dreptul la pomul vieții și vor putea intra pe porți în Cetate".

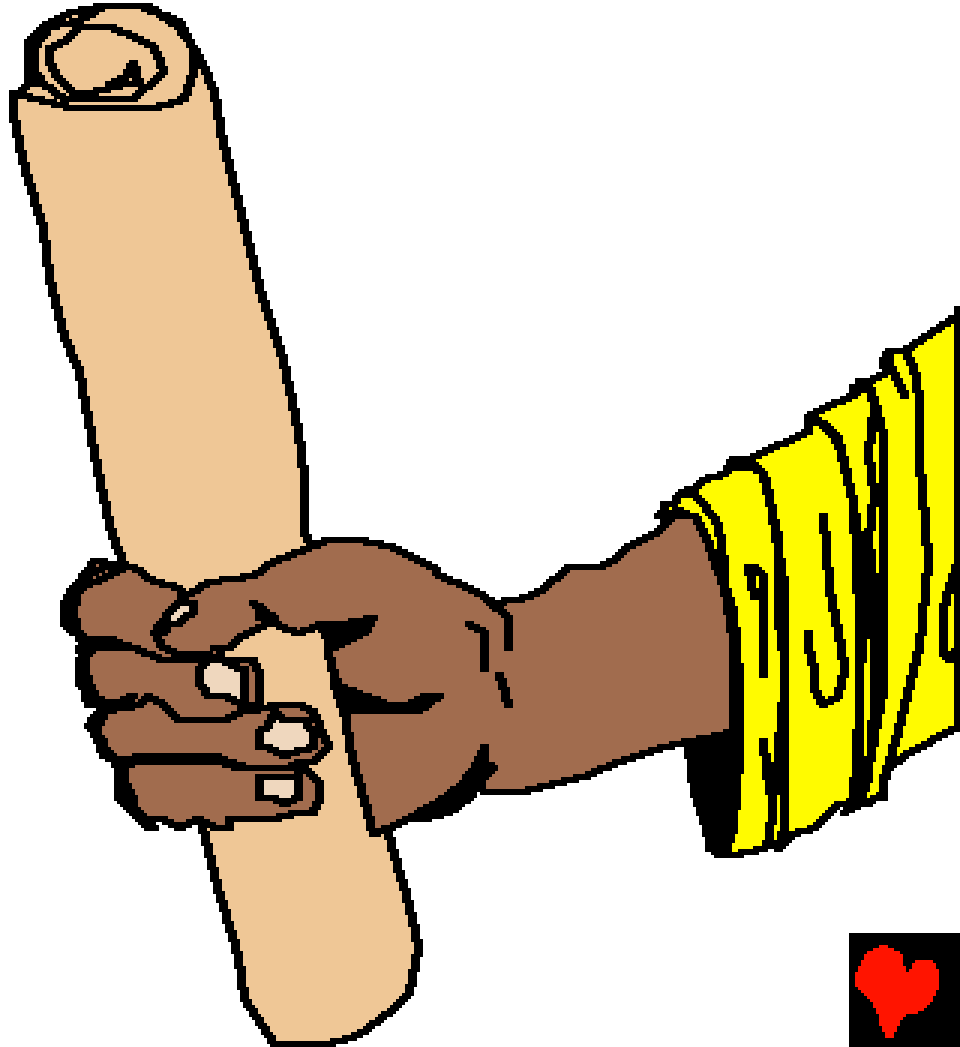

De cealaltă parte a porții, Moise, Ilie și nenumărați alți oameni strălucitori s-au adunat. "Acești pelerini au venit din Orașul Distrugerii", li s-a spus. "Dragostea lor pentru Regele acestui loc i-a adus aici."

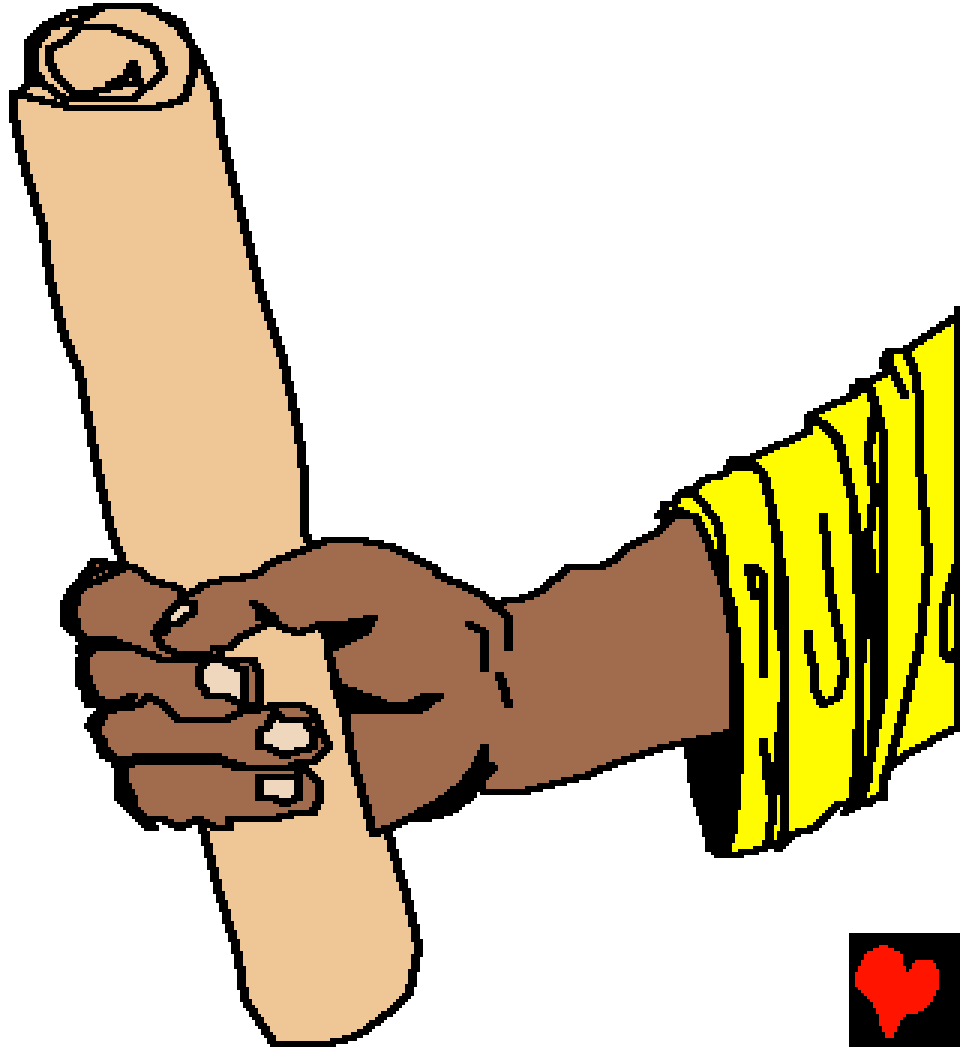
CertIFICATELE pelerinilor au fost aduse Regelui.

"Deschide poarta", a poruncit Regele. "Ca cei neprihăniți să intre."

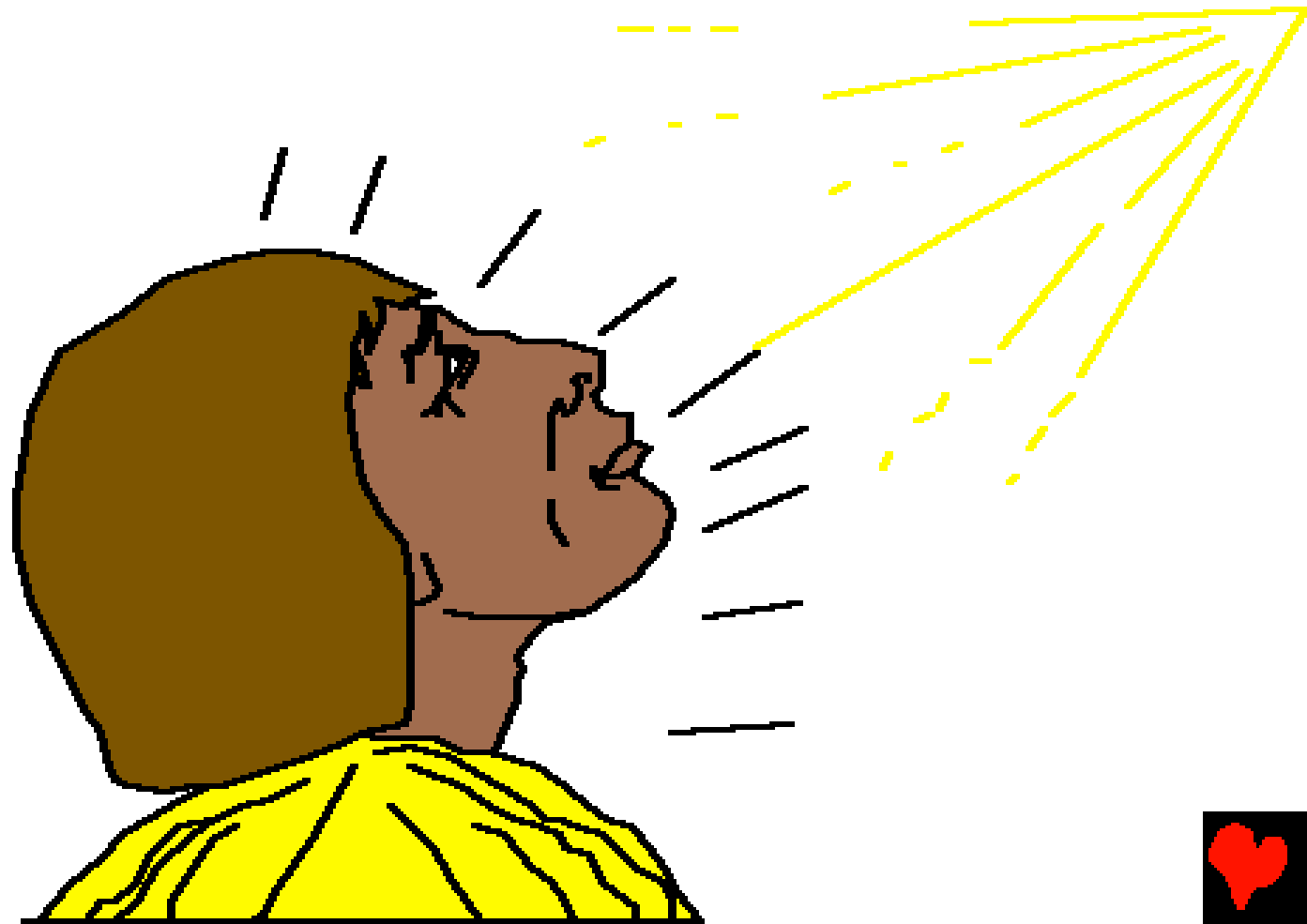
Când pelerinii au intrat, au fost schimbați în glorie.

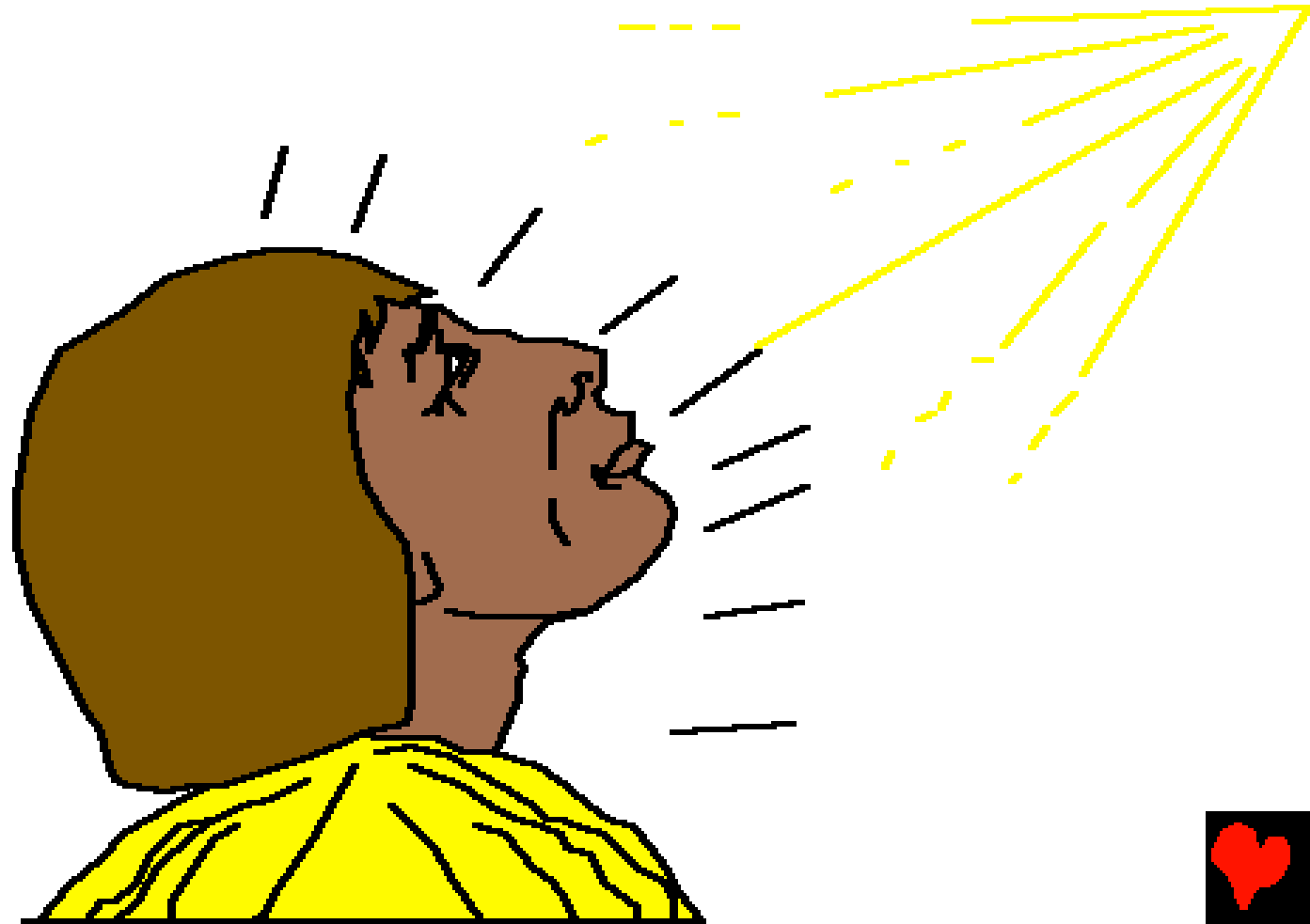
Ei au primit haine de aur curat, harpe și coroane. Toate clopotele orașului răsunau de bucurie. În interiorul porții, orașul strălucea ca soarele. Oameni cu coroane pe cap, palmieri în mâini și harpe aurii mergeau pe străzide aur, cântând laude. Unele ființe înaripate au cântat împreună, "SFÂNT, SFÂNT, SFÂNT ESTE DOMNUL."

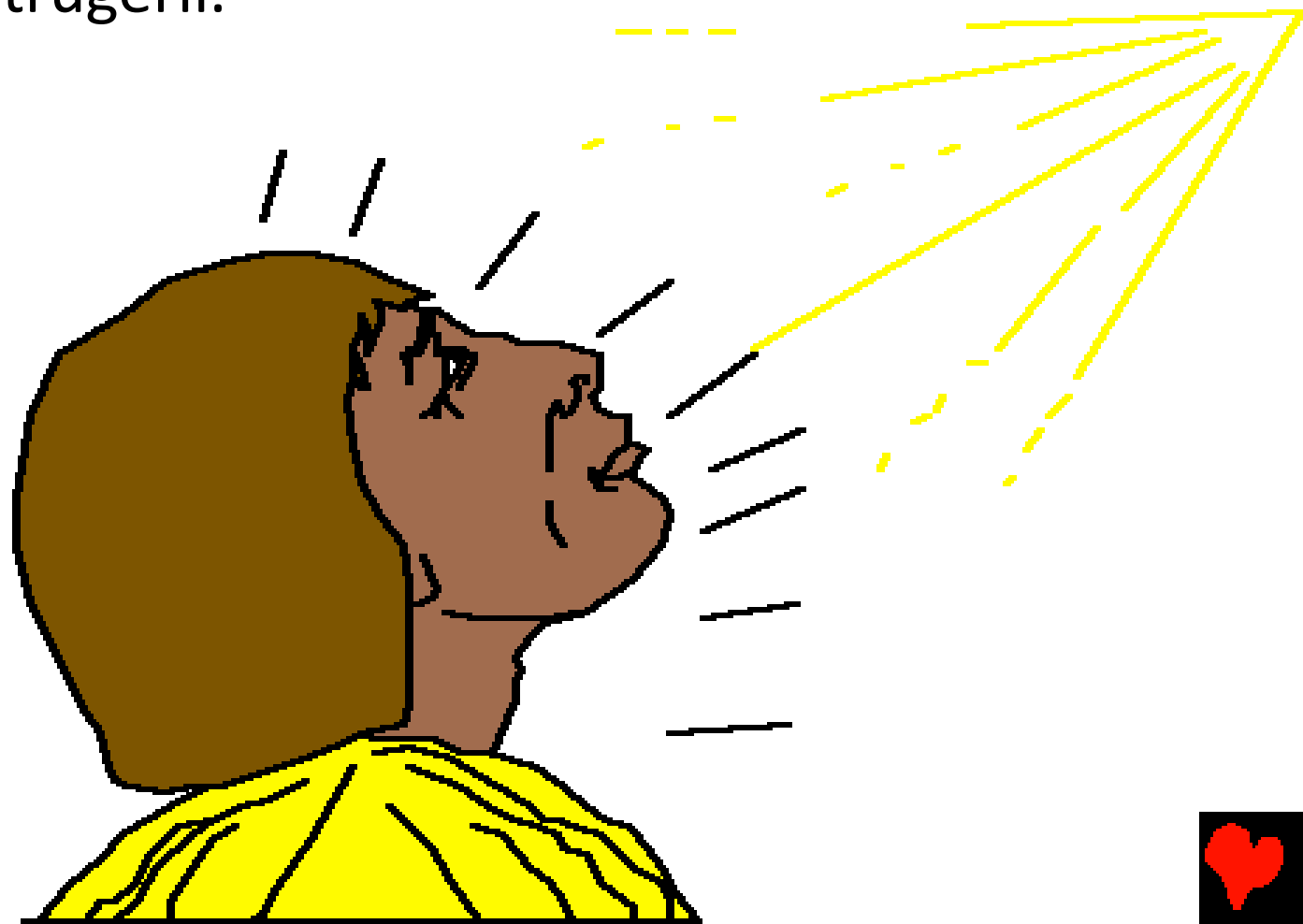
La ultima vedere asupra lumii, Creștinul a realizat ce tristă era. Ignoranța, pe care l-a întâlnit pe drum, traversase râul cu ajutorul unui marinar pe nume Nădejde Zadarnică. Acum Ignoranța a cerut admiterea prin poarta de aur.

"Am mâncat și am băut în prezența Regelui și El ne-a învățat pe străzile noastre", a spus Ignoranța la portari. "Dar unde ți-e certificatul?", au cerut ei. Ignoranța a căutat în haina lui, dar nu a putut produce un certificat.

Așa i-au spus ei Regelui. El a poruncit la doi Îngeri Strălucitori să lege pe Ignoranța de mâni și picioare și să-l îndepărteze departe de oraș. Apoi, Creștinul a văzut că a existat o cale spre iad, chiar și de la poarta Cerului, precum și din Orașul Distrugerii.

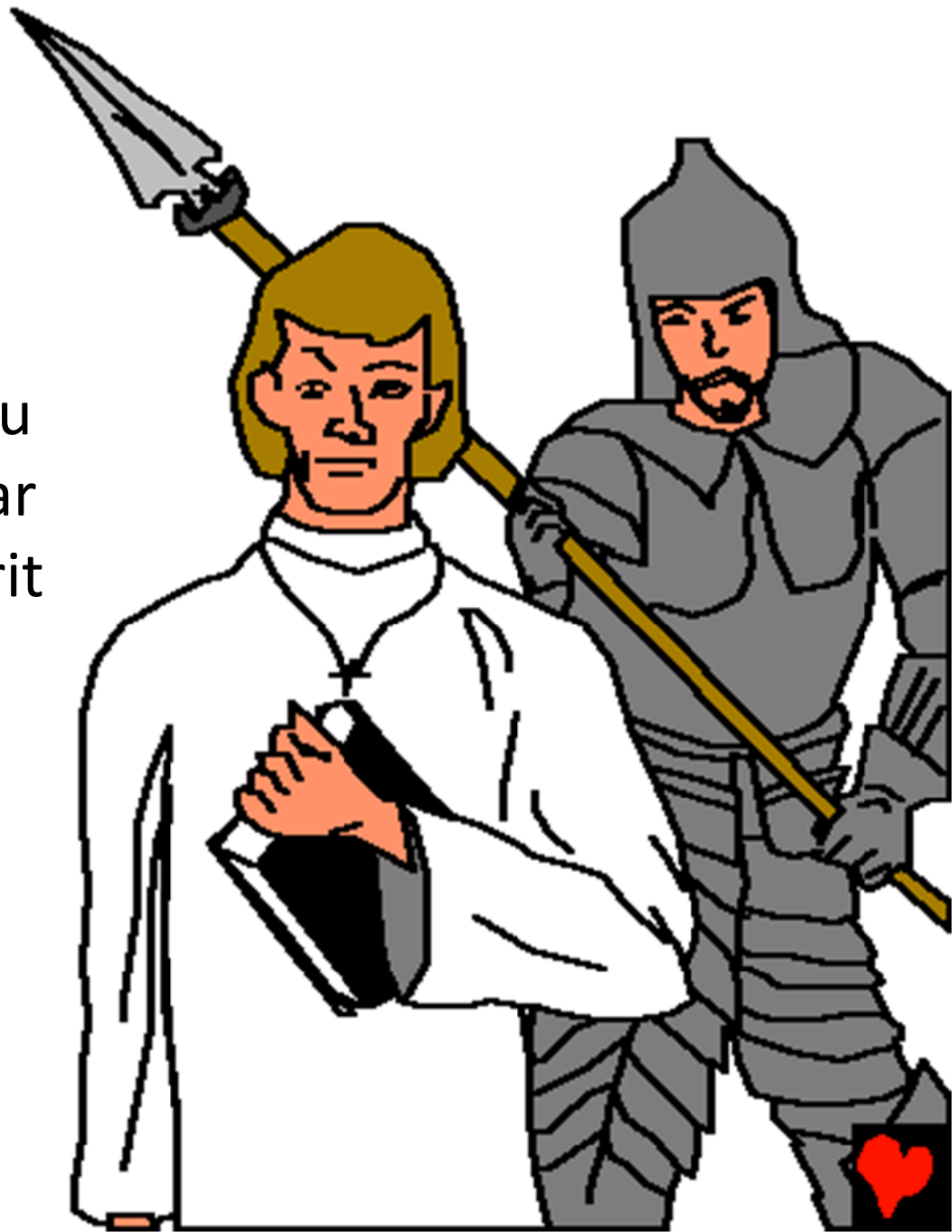
Această poveste pe care ați citit-o acum a fost scrisă cu mult timp în urmă - peste 300 de ani în urmă - în Anglia. În acel timp, cineva putea fi aruncat în închisoare pentru că vorbea despre Dumnezeu. În acele zile, închisorile erau gropi oribile de piatră rece și umedă. Uneori, o închisoare a fost pur și simplu patru pereți cu bare de fier în loc de o încăpăre cu acoperiș, într-un câmp deschis.

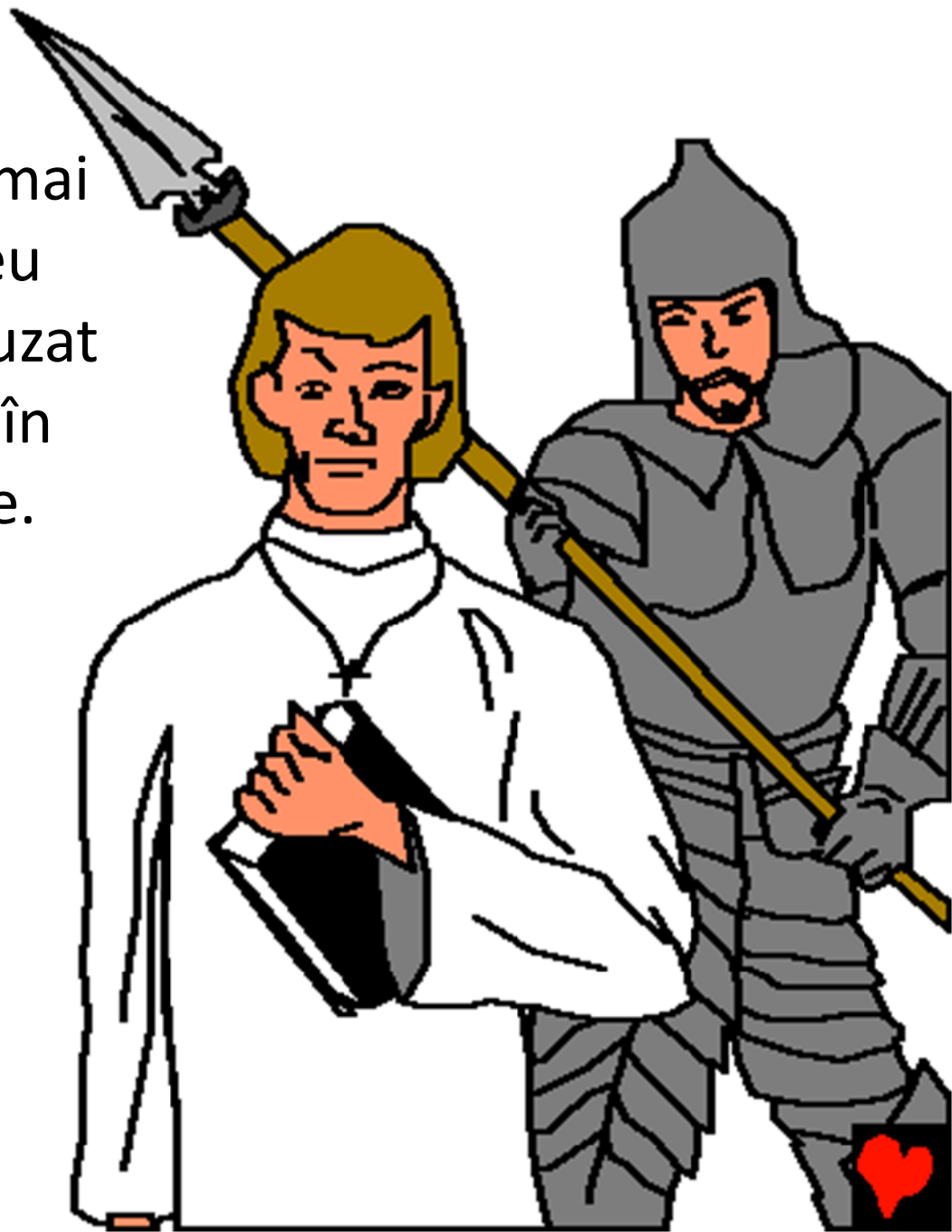
Zăpada și ploaia au adus boală și adesea moarte prizonierilor. Totuși, mulți oameni curajoși au propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu oriunde s-au adunat oamenii. Isus le spusese ucenicilor Săi: "Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia tuturor". Acești predicatori s-au supus lui Dumnezeu.

Săracilor le plăcea să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să învețe de dragostea Sa. Dacă predicatorii Bibliei ar fi fost prea speriați să vorbească, acești oameni nu ar fi știut că Dumnezeu chiar ținea la ei sau că Isus a murit pentru păcatele lor. Când soldații regelui au prins pe cineva predicând, ei târau acea persoană în fața judecătorului.

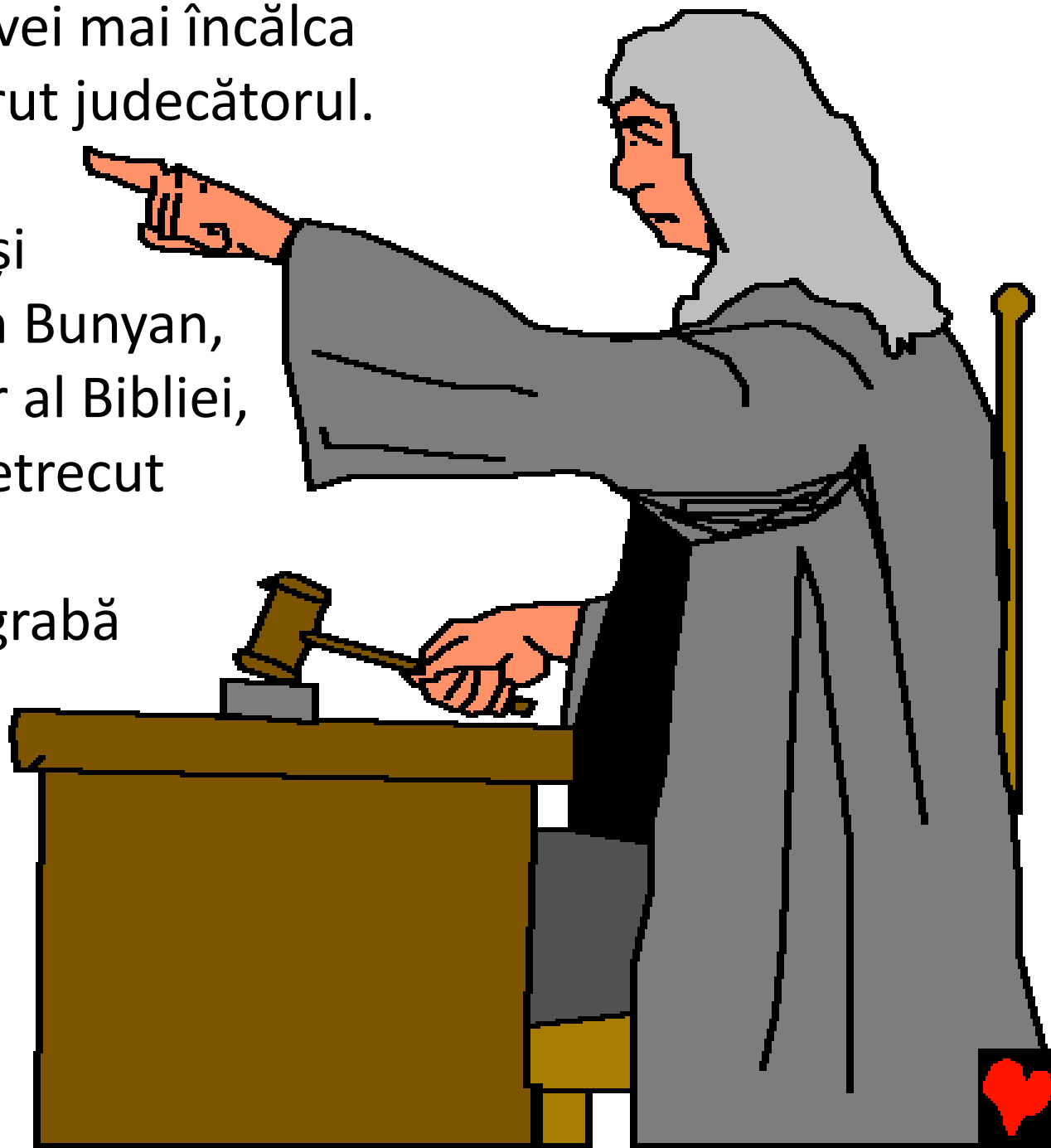

Acolo, predicatorul acuzat ar putea promite să nu mai încalce legea – adică să nu mai vorbească despre Dumnezeu altora. Oamenii care au refuzat să promită au fost aruncați în aceste închisori îngrozitoare. Unii au stat în închisoare pentru o lungă perioadă de timp - unii au murit acolo. Chiar și în închisoare, unii au continuat să vorbească despre Dumnezeu și Isus la temnicerii lor și alți prizonieri.

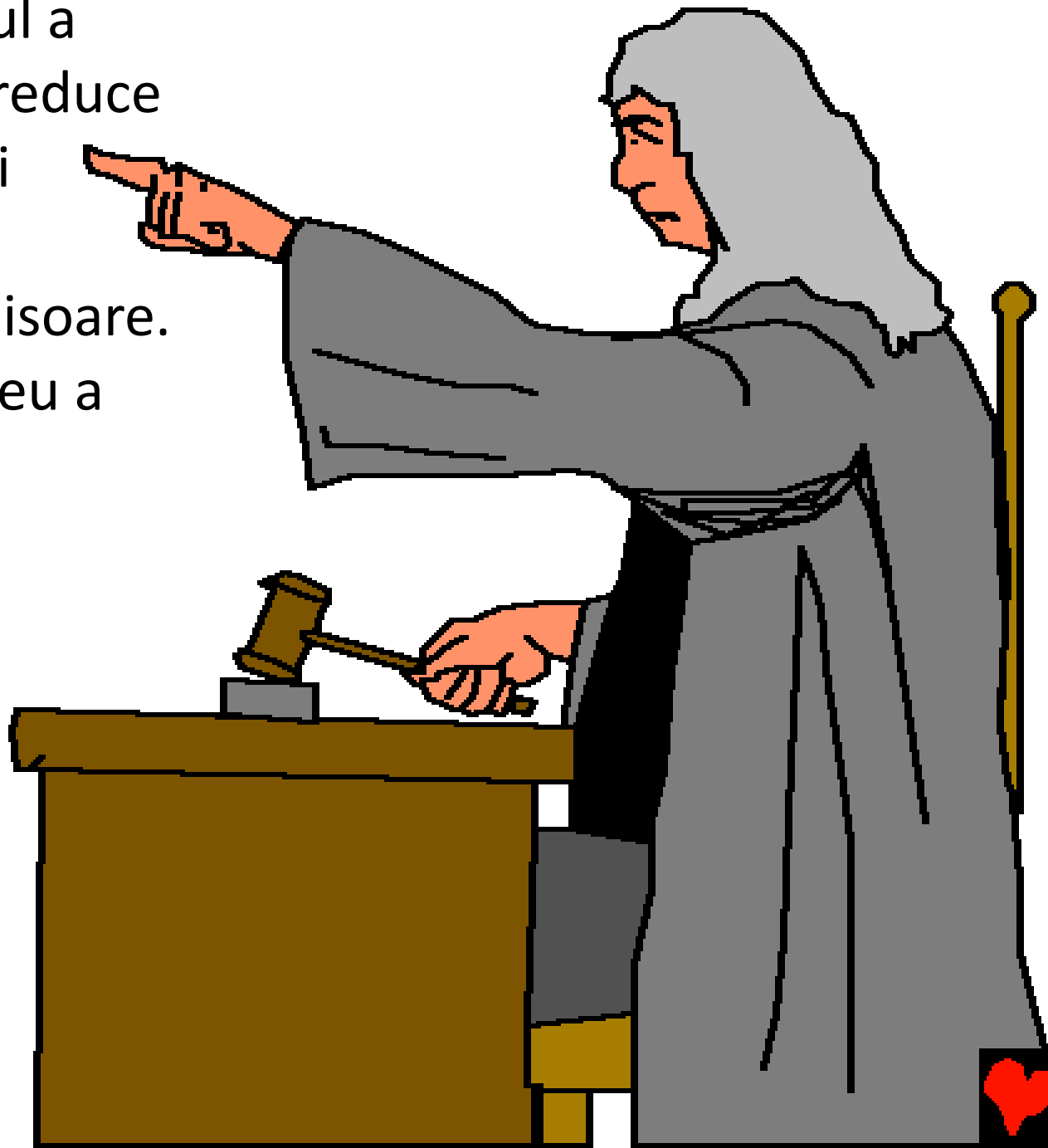

"Promite-mi că nu vei mai încălca această lege", a cerut judecătorul.

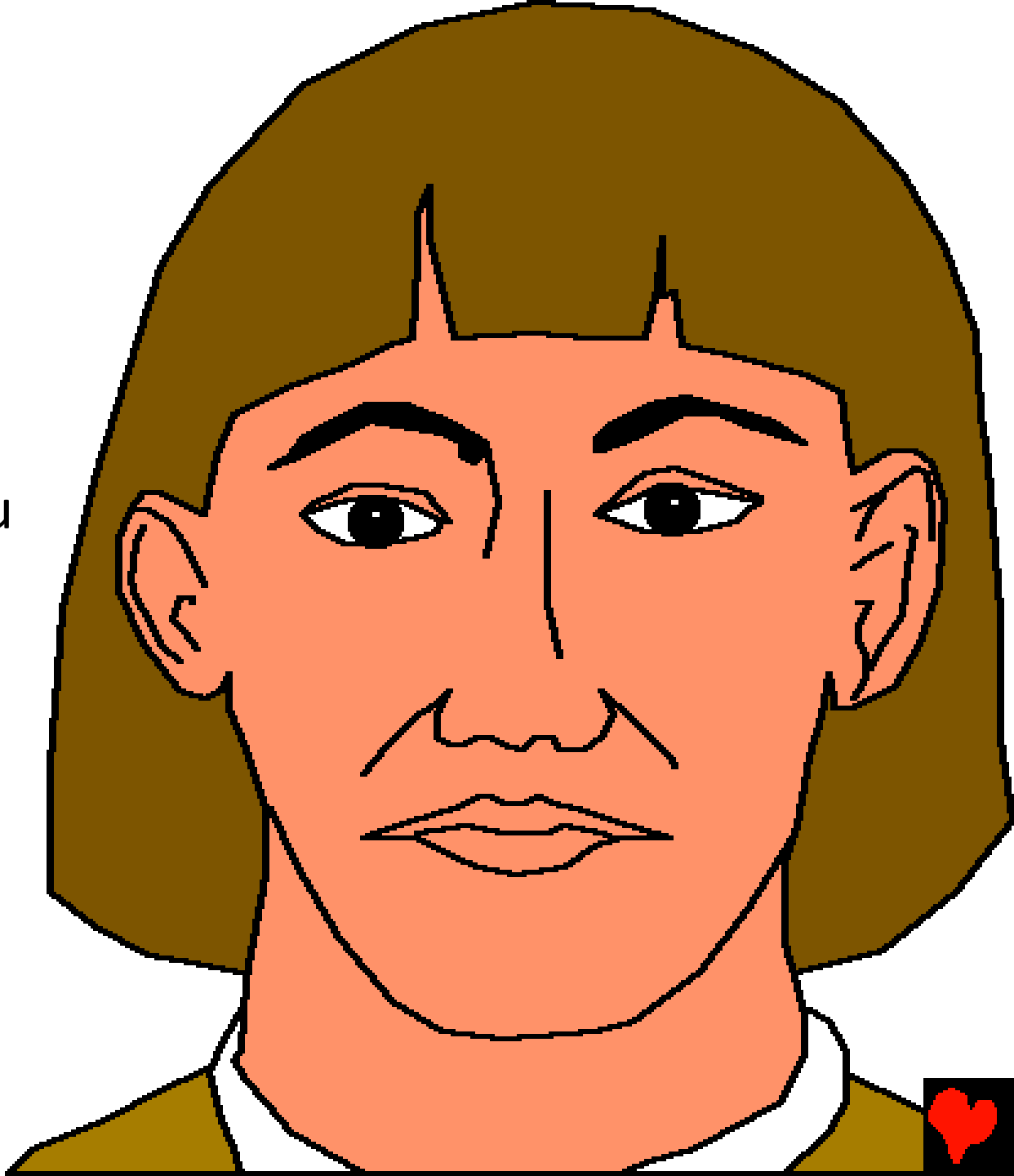
"Atunci poți să te duci acasă la soția și copiii tăi." Dar John Bunyan, un tânăr predicator al Bibliei, nu a promis. El a petrecut doisprezece ani în închisoare, mai degrabă decât să nu asculte de Dumnezeu. Și Dumnezeu l-a onorat.

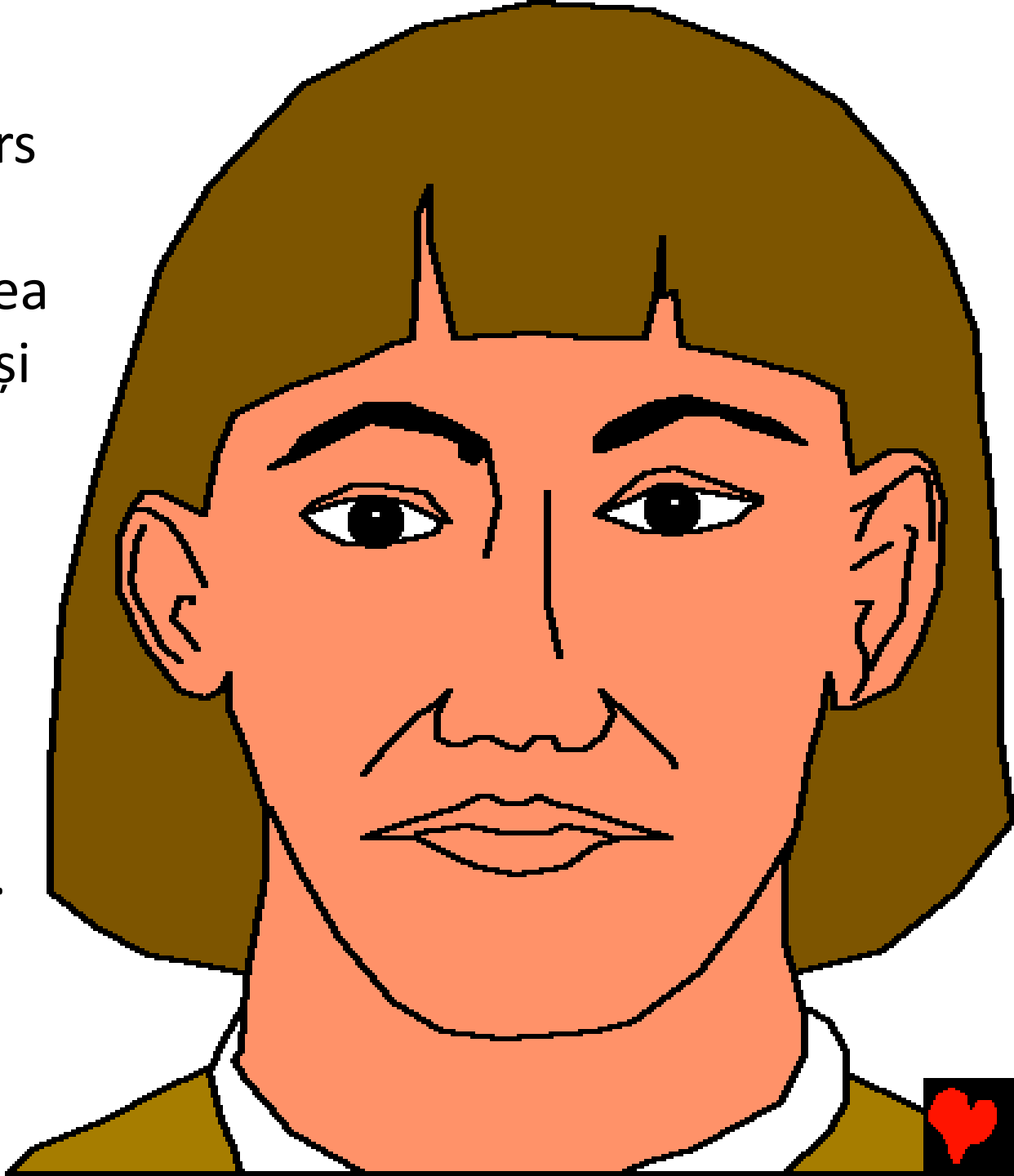
Poate că judecătorul a crezut că va putea reduce la tăcere predica lui John Bunyan aruncându-l în închisoare. În schimb, Dumnezeu a făcut ceva minunat - ceva ce nimeni nu se putea aștepta.

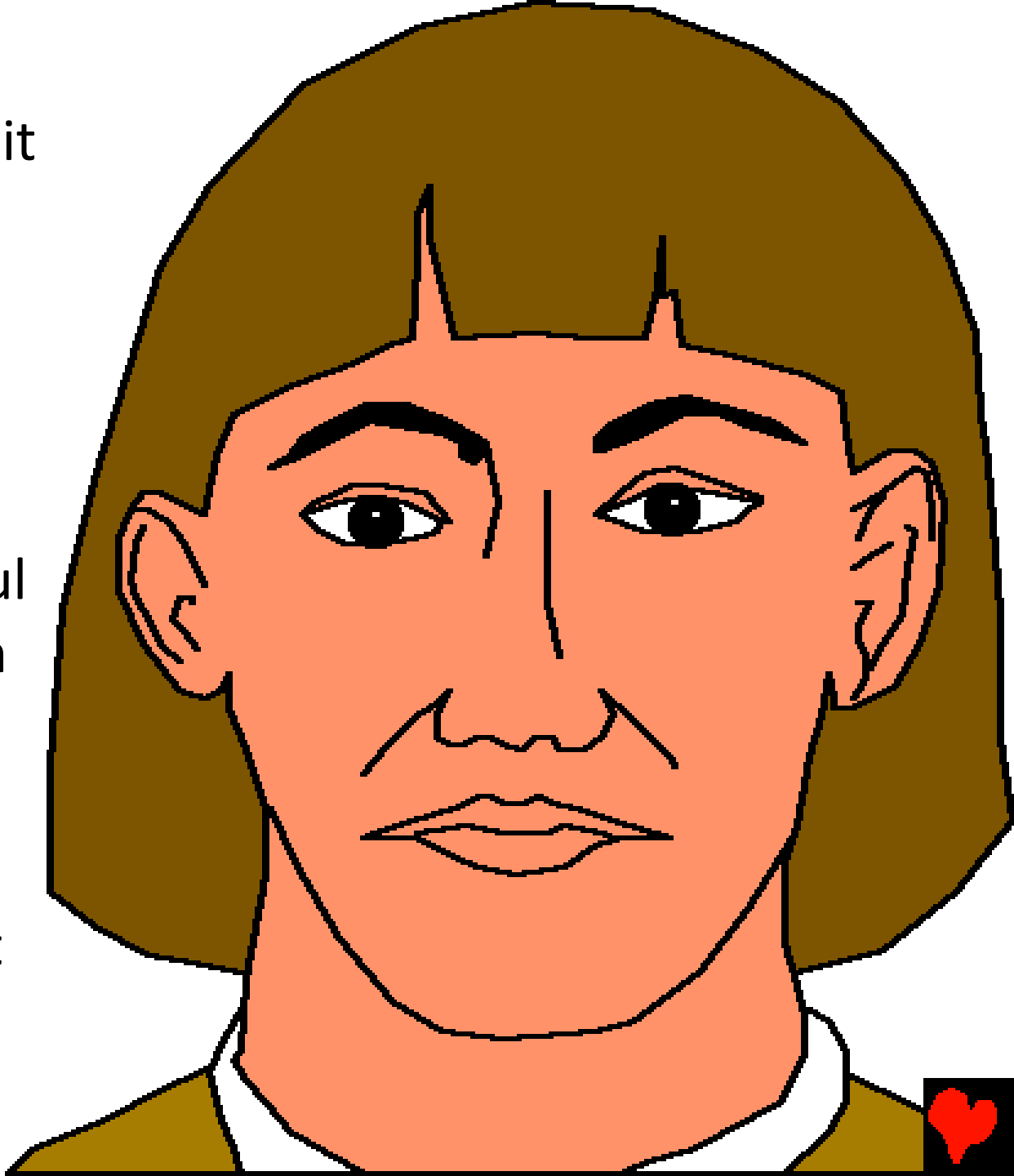
Înainte de a auzi ce a făcut Dumnezeu, ar trebui să știi mai multe despre John Bunyan. Când era copil și tânăr, L-a ignorat pe Dumnezeu și a făcut multe lucruri rele. Dar s-a căsătorit cu o femeie care l-a iubit pe Isus și a știut să se roage.

După căsătoria sa,
Ioan Bunyan s-a întors
la Dumnezeu
plasându-și încrederea
în Isus ca Mântuitor și
Domn. John Bunyan
știa că a fost un
păcătos teribil. Viața
lui s-a schimbat
foarte mult când a
aflat că Isus a murit
pentru păcatele sale.

Iertat de Dumnezeu,
Ioan Bunyan a devenit
un slujitor credincios
al Cuvântului lui
Dumnezeu,
spunându-le altora
despre Fiul lui
Dumnezeu, Salvatorul
care a vrut să intre în
inimile oamenilor și
să-i facă buni și
blânzi ca Isus Însuși.
Pentru aceasta a fost
arestat și închis.

Legat în acea
închisoare primitivă,
John Bunyan, a citit
Biblia, s-a rugat și a
vorbit atât de vesel
încât până și
pușcăriașilor săi
le-a părut rău de
încarcerarea sa.
Soția, copiii și
prietenii l-au
vizitat ori de câte
ori au putut.

Dar a fost o viață
grea în închisoare.
O parte din
greutățile lui Ioan
erau că familia lui
sufereau prea mult
pentru fără el. Nu
aveau bani să
cumpere mâncare
și haine calde. Asta
aproape i-a frânt
inima lui John.
El și-a încredințat
grija lui
Dumnezeu.

Ioan știa că Dumnezeu îi cinstește pe cei care-l slujesc. De asemenea, s-a gândit mult la biserica lui. Au mai avut ei încredere și s-au supus eu lui Dumnezeu așa cum i-a învățat Ioan prin cuvintele și exemplul Său? În timp ce se gândea, mintea lui Ioan se umplea de idei din Biblie.

John a scris o poveste folosind aceste idei.
Când a fost terminat lucrarea, povestea
aceasta a fost copiată și răspândită în tot
orașul, în țară, și în întreaga lume.

Astăzi, această poveste
scrisă într-o celulă din
temniță este,
probabil, cea
mai cunoscută
carte din lume după
Biblie. Acum povestea
Călătoriilor Pelerinului
au ajuns și la tine.

Sfârșit